



ယောင်ယောင်

ယောင်ယောင်

သက်တောင့်တော်သက်

၁၁၁၁၁၁
၂၂၂၂၂၂
၃၃၃၃၃၃
၄၄၄၄၄၄
၅၅၅၅၅၅
၆၆၆၆၆၆
၇၇၇၇၇၇
၈၈၈၈၈၈
၉၉၉၉၉၉
၀၀၀၀၀၀

သံသရာဟူသည် အရှည်ဆုံးမြစ်တစ်ခုဆိုပါက သမုဒယသည် ထိုမြစ်၏ ကမ်းပါးဖြစ်မည်ဟု ထင်ပါသည်။ နိဗ္ဗာန် ဟူသည့် ပင်လယ်ဝသို့ မတိုင်မီမှာ သံသရာဖြစ်သည် ကောက်ကွေ့ဝေလည် စီးရစ်သွယ်ပေလိမ့်မည်။ ကံကြမ္မာရေစီးသည် လည်း လှိုင်းထန်မုန်ယို ကမ်းပါးကို ဖြိုချင်ဖြိုမည်။ နုညက်ညင်သာကမ်းပါးကိုလာ၍ နမ်းချင်နမ်းမည်။ ရေလွှမ်း၍ ကမ်းပျောက်သည့်အခါ ရှိချင်ရှိမည်။

ရေအကျမှာ သောကသောင်တို့ ထွန်းသည့်အခါ ထွန်းမည်။ အကြင်နာ ကျွန်းတို့ ပေါ်သည့်အခါ ပေါ်မည်။ ကမ်းပါးမဲ့စွာ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာသို့ စီးဝင်နိုင်သည့် မြစ်ဟူ၍ မရှိစကောင်း။

ထိုမြစ်၏ သမုဒယကမ်းပါးသည် သာ ထိုမြစ်ကို ဖြစ်ပေါ်စေရာအကြောင်းတရားဟု ဆိုနိုင်ပါ မည် ထား။

ထားကတော့ ယုံချင်မှ ယုံပေမည်။

မောင်သည် ထားကိုချစ်ခဲ့မိခြင်း၌ အကြွင်းမဲ့မေတ္တာတရားဖြင့် ချစ်ခဲ့မိခြင်း အမှန်ပင်။

ချစ်ချင်းမှ တစ်ပါး မောင်သည် ထားထံမှ မည်သည့်အရာမှ မျှော်လင့်ခဲ့ခြင်း မရှိခဲ့ရိုး အမှန်။

ထားသည် သာ မောင့်ဘဝ၊ ထားသည် သာ မောင့်အရိပ်ဟု မောင့်စိ

တံထဲမှာ မျှော်လင့်ယုံရခဲမိ ပါသည်။ ။

ထားသာ ရှိနေပါက မောင့်ဘဝ၏ လစ်ဟာမှုအားလုံးသည် ပြည့်စုံစေမည်ဟု လည်း ထင်ထားခဲ့မိပါသည်။ ။

မောင့်ဘဝ၌ ရခဲသော စိတ်ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်တို့ ကို ထား၏ အကြင်နာ မေတ္တာရေစင်ဖြင့် ကင်းစင် ပျောက်ပျက်စေမည်ဟု လည်း တွေးခဲ့မိဖူးပါသည်။ ။

ထိုအတွေး ထိုအိပ်မက်တို့ ပျက်စီးလွင့်စဉ်သွားရသည့်အခါ၌ မောင်သည် မေတ္တာဆိုသည့် အရာကို မယုံချင်တော့။ သစ္စာတရား၏ စူးရှလေးနက်ခြင်းကို မောင် သံသယဝင်ချင်ပြီ။

အရာရာသည် လှည့်စားလော်လီ ပလီဖောက်ပြန်တတ်သည် သာဟု အခါခါ အထပ်ထပ် အတွေးမှာ မှတ်ထင်တတ်ပြီ။

လှည့်ပတ် စဉ်းလဲခြင်းများ ဖြင့်သာ ပြည့်သော လောကဟု မကောင်းမြင်ဝါဒတရားကို လက်ကိုင်ထားချင် လာပြီ။ ငယ်စဉ်က ခံစားခဲ့ရသည့် စိတ်ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်တို့ သည် ကျက်လုလု အနာအား ဓားဖြင့် မွန်းကာ ဆားသိပ်ခံရလာသကဲ့သို့ နာကျင်ခံခက်ချေပြီ ထား။

အိပ်မက်များ သာ ဖြစ်ချင်ပါလျက် ဘဝနှင့် ပတ်သက်ခဲ့သည် များ မို့ မေ့လွယ်ပျောက်လွယ် မဖြစ်ပြန်သည့်အခါ . . .

သံသရာမြစ်၏ သမုဒယကမ်းမှာ အလွမ်းဆိုတဲ့ သစ်ပင်ကလေးတွေ ရှိနေတတ်ပါသတဲ့ လား . . . ထားရယ်။

အပိုင်း (၁)

(၁)

ဆိုင်ရှေ့မှာ ထွက်ရပ်ရင်း စက်ဘီးစီးလာသော ထားသက်ပိုင်ကို စူးစိုက်ကြည့်သည်။ ။ ထားသက်ပိုင်က ရှေ့တူရူကို ကြည့်လျက် သူ့ကို ဂရုစိုက်ဟန်မပြ။ မျက်နှာထားက တမင်တင်းထား ဟန်၊ လိုသည် ထက် ပို၍ ခက်ထန်မာကျောနေပြန်သည်။ ။

“ထားသက်ပိုင် . . . ခဏ”

သူရှေ့နားဆီ အရောက်မှာ နှုတ်မှ ထွက်သည်။ ။ ထားသက်ပိုင်က မကြားဟန်ဖြင့် စက်ဘီးကို ပုံမှန်ဆက်နင်းသည်။ ။ စိတ်ထဲမှာ ဒေါသထောင်းခနဲ ထ၏။ ကျော်ဖြတ်တော့မည့် ထားသက်ပိုင်၏ စက်ဘီးလက်ကိုင်ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်သည်။ ။ ဟန်ချက်ပျက်ကာ စက်ဘီးက ဒယိမ်းဒယိုင်ဖြစ်လျက် ထားသက်ပိုင် စက်ဘီးပေါ်မှ ခုန်ဆင်းသည်။ ။

“နင် ဘာလုပ်တာလဲ . . . စိုးဝေ”

မျက်နှာသည် သုန်မှုန်ခက်ထန်လျက် ဒေါသဖြင့် စကားတုန့်သည်။ ။ သူ့ကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ စူးစူးရှရှ ကြည့်လျက်ပြောလိုက်၏။

“ခဏလေးပါဆို . . . နင်က ရပ်မှ မပေးတာ”

“ဘာလို့ ရပ်ရမှာ လဲ . . . နင် ငါ့ကို မနှောင့်ယှက်နဲ့”

“ငါ နင့်ကို ပြောစရာ စကားရှိလို့ ”

“ငါ နားမထောင်နိုင်ဘူး”

“ခဏလေးပါဟာ”

“ခဏလေးလဲ နားမထောင်ဘူး”

မျက်နှာကို ဆတ်ခနဲလှည့်ကာ စက်ဘီးကို ရှေ့သို့တွန်း၏။

“ဒါဆိုလည်း ဒီစာဖတ်ကြည့်”

ပြောလျက် ထားသက်ပိုင်၏ ပခုံးမှာ လွယ်ထားသော လွယ်အိတ်တွင်းသို့ စာကို ထည့်လိုက်သည် ။ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် လွယ်အိတ်ကြီးကို ဆောင့်ဆွဲရင်း သူ့မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့် ကာ တောက်ခေါက်သံတစ်ချက် ထွက်လာသည် ။ ပြီးတော့ စက်ဘီးပေါ်ကို ရုတ်တရက်တက်ပြီး ထားသက်ပိုင် ထွက်သွားတော့၏။ ထားသက်ပိုင်၏ လွယ်အိတ်ကို သူဆွဲ၍ စာထည့်လိုက်စဉ် နောက်ဘက်မှ စီးနင်းလာသည့် ကျောင်းသားကျောင်းသူတို့ ၏ စက်ဘီးတို့ ကို သူသတိမထားမိ။ ထားသက်ပိုင်က သတိထားမိဟန်တူသည် ။ သူ့ကို ဘာမှ ဆက်စကားပြောမနေတော့ဘဲ အရှိန်ပြင်းပြင်းဖြင့် စက်ဘီးကို နင်းသွားတာ တွေ့၏။

“မင်းဟာ ကြမ်းလိုက်တာ စိုးဝေရာ”

ဆိုင်ထဲရောက်တော့ ဆိုင်ထဲမှ ထိုင်ကြည့်နေသည့် အောင်မြတ်ကျော်က ပြောသည် ။

“ငါ အကောင်းပြောတာပဲကွ၊ သူက ငါ့စကားကို နားမထောင်နိုင်ဘူးတဲ့ ”

ပြောရင်းဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ။

“မင်း စက်ဘီးကို လှမ်းဆွဲလိုက်တာတွေ့တော့ ငါ လန့်သွားတယ်။ မတော်တဆ လဲများ သွားရင် ဒုက္ခ”

“ငါလဲ စိတ်မထိန်းနိုင်လိုက်ဘူးကွာ”

“မင်းက ဇွတ်တရွတ်ပဲ စိုးဝေ ရည်းစားစကားပြောတာနဲ့ မတူဘူး၊ ဓားပြတိုက် အနုကြမ်း စီးတဲ့ ပုံမျိုး”

သူ ဘာမှ မပြောဘဲ အောင်မြတ်ကျော် မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

“မင်း စာပေးတာကလဲ လွယ်အိတ်ကို ဖမ်းဆွဲပြီး ပစ္စည်းလုတာ ကျနေတာပဲ”

“ဒီလို မပေးလဲ ယူမှာ မှ မဟုတ်တာ၊ အခုလဲ နောက်ကလာတဲ့ လူတွေနဲ့ မို့ ရှက်ပြီး လွင့်မပစ်တာဖြစ်မယ်၊ လူပြတ်တဲ့ နေရာကျရင် ငါ့စာကို လွှတ်ပစ်ချင်ပစ်မှာ ”

“ဒီလောက်သိရင်လဲ စိတ်လျော့လိုက်စမ်းပါကွာ၊ မင်းနဲ့ ဒီကိစ္စလိုက်သာနေရတယ် ငါတော့ ရင်တထိတ်ထိတ်ပဲ”

ရေခွေးကြမ်းပန်းကန်ထဲသို့ ရေခွေးကို ငှဲ့ထည့်ရင်း ကောက်ယူ မော့လိုက်၏။ လမ်းရှေ့မှ ဖြတ်သွားသည့် ရန်ကုန် - ပြည် အမြန်ကားကြီးဆီ အကြည့်ရောက်သွားသည်။ ။ ဆိုင်ရှေ့မှ ကားကြီးလွန်မှ -

“ငါ ပြောချင်တာတော့ ပြောလိုက်ချင်တယ်ကွာ၊ ငါ ပြောတာ နားထောင်ရင် ငါကျေနပ်ပြီ၊ ငါလဲ ပြောလိုက်ရရင် ပေါ့သွားမှာ ပဲ၊ သူ ငါ့ကို ပြန်ချစ်ချင်ချစ် မချစ်ချင်နေပါ။ အခုဟာက ငါ့ကို မတူမတန် ဆက်ဆံတာကို ငါခံပြင်းတာ”

ဟု သူ စကားဆက်ပြောလိုက်၏။

“သူတို့ အနေအထားနဲ့ လှမ်းကြည့်ရင်တော့လဲ မတူမတန်လို့ ယူဆချင် ယူဆလို့ ရတာပဲကွာ”

“လူလူချင်းပါကွာ”

“ဘာဖြစ်ဖြစ် အဆင့်အတန်း ဆိုတာ ဂုဏ်ပကာသနဆိုတာ မင်းမေ့ထားလို့ ဘယ်ရမလဲ စိုးဝေ”

“ငါ အဲဒါတွေ မုန်းတာ”

“မုန်းလို့ ဘယ်ရမလဲကွာ၊ မင်းတို့ ငါတို့ က မုန်းရင်၊ မရနိုင်တဲ့ စပျစ်သီးမို့ ချဉ်တယ်လို့ ပြောသလို ဖြစ်မှာ ပေါ့၊ မုန်းရင် ရအောင် ကြိုးစားပြပေါ့၊ ဒါပဲရှိတာပဲ”

တောက်တစ်ချက် ခေါက်ကာ စားပွဲပေါ်ကို လက်သီးဖြင့် ခပ်ဖွဖွ ထလိုက်၏။

*

(၂)

အတန်းတက်နေ စဉ်မှာ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးရုံးခန်းမှ စိုးဝေကို ခေါ်သည် ။ မနေ့က ကိစ္စဟု သူချက်ချင်း နားလည်လိုက်၏။

ရုံးခန်းထဲ ဝင်လိုက်လျှင် သူ့အတန်းပိုင် ဆရာကိုပါ တွေ့လိုက်ရ၏။

“ထိုင် . . . မောင်စိုးဝေ”

ဟု အတန်းပိုင်ဆရာက သူ့ဘေးက ခုံမှာ ထိုင်ခိုင်းလိုက်၏။ ကျောင်းအုပ် ဆရာကြီးက သူ့ကို စူးစိုက် ကြည့်ရင်း

“မင်း . . . ထောင်ထွက် ဘဦး သားလား”

ဟု မေးမည်။

ခေါင်းကို ငုံ့လျက် . . .

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဆရာကြီး”

ဟု သူပြန်ဖြေသည် ။ သူ့ အဖေသည် ထောင်ထွက် ဘဦးဟု သည် မြို့လေးမှာ နာမည်ဆိုးဖြင့် ထင်ရှားသူ ဖြစ်၏။

စက်သူဌေး ဦးဘဦး၊ ရွှေဆိုင် ဦးဘဦးတို့ ရှိသည် မို့ သူ့အဖေကို ခွဲခြားကာ ထောင်ထွက်ဘဦး ဟု အများက ခေါ်သည် ။

“မင်း ဒါကြောင့် မိုက်တာပဲ”

ဆရာကြီး စကားကြောင့် ဆရာကြီး မျက်နှာဆီကို သူ အကြည့်ရောက်၏။ ပြန်ပြောချင်သည့် စကားတို့ က လည်ချောင်းဝမှာ တစ်ဆိုလျက် နေသည် ။

“မောင်ဦးဝေ မင်း မနေ့က ထားသက်ပိုင်ကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် နှောင့်ယှက်တယ်လို့ သူ့အိမ်က ထားသက်ပိုင်နဲ့ အတူ လိုက် လာပြီး တိုင်သွားတယ်၊ မင်းကို တို့ က တာဝန်ယူ မဆုံးမနိုင်ရင် တရားဥပဒေအရ တိုင်တန်းရလိမ့်မယ်တဲ့ ”

ဆရာကြီးက သူ့ကို ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည် ။

“ကဲ . . . ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ပြောစမ်း”

သူ့အတန်းပိုင် ဆရာကို သူတစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည် ။

“အမှန်အတိုင်း ပြောကွာ”

ဟု ဆရာက ပြော၏။

လည်ချောင်းကို ရှင်းကာ မနေ့က အဖြစ်အပျက်တွေကို
အမှန်အတိုင်း ပြောပြလိုက်သည်။ ။

“ရည်းစားစာ ပေးတာ ဇွတ်အတင်း ပေးပြီး နှောင့်ယှက်တာပေါ့”

“ရည်းစားစာ ထင်ရင်လဲ ထင်ပေါ့ဆရာ၊ ရည်းစား စာတော့ မဟုတ်
ပါဘူး”

“ဘာကွ”

“ကျွန်တော်ပေးတာက ကဗျာ တစ်ပိုင်း တစ်စပါ”

သူ့စကားကြောင့် ဆရာကြီးက စားပွဲပေါ်မှ စာရွက်ခေါက်လေးကို ဖြ
န့်ပြီး ဖတ်သည်။ ။ ပြီးတော့ ပြုံးလျက် ...

“ရော့ ဆရာ ဖတ်ကြည့်ပါဦး”

အတန်းပိုင် ဆရာက လှမ်းယူရင်း ဖတ်လိုက်၏။

“ရံခါခဏ၊ လျပ်တပြမှု

တွေးဆပြစ်ရှိ၊ မကြံမိတည့်

မျက်စိလျှံမျှ၊ မှတ်မျှော်ကလျှင်

ကြင်စကြင်ခွေ၊ ဖြီးထွေမွမ်းစိုင်

သွယ်ထုံးဆိုင်သည်

သက်ပိုင်စိုးစေချင်တော့သည် ”

(နတ်သျှင်နောင်)

သူ့ဆိုင်း သူ့အမည် လုံးဝ ရေးမထားသည့် ကဗျာစာရွက်လေးကို သူ
လှမ်းပြီး တစ်ချက် ကြည့်မိပြန်၏။

“ဒီကဗျာကို သူဖတ်စေချင်ရင် မင်း အတန်းထဲမှာ ပေးဖတ်လဲ ရတာ ပဲ မောင်စိုးဝေ”

“သူက ကျွန်တော့်ကို မတူမတန်သလို စကားတောင်ပြောချင်တာမ ဟုတ်ပါဘူး ဆရာ”

ဆရာက သူ့ကို ဘာမှ ထပ်မပြောတော့။

“မင်းမှာ အပြစ်ရှိလား မောင်စိုးဝေ”

ဟု ဆရာကြီး လှမ်းမေးတော့။

“ရှိပါတယ် ဆရာကြီး”

သူ ရုတ်တရက်ပြောသည် ။

“အေးကွာ၊ အခုတစ်ခါ မင်းကို နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ခံဝန်ချက် လက်မှတ်ထိုးခိုင်းမယ်၊ နောက်တစ်ကြိမ် ဒါမျိုးကြားရရင် မင်းကို ကျောင်းထုတ်ပစ်မယ် ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး”

အတန်းပိုင်ဆရာက ကြိုတင် အသင့်ရေးထားသော ဝန်ခံချက်ကို သူ့အား ဖတ်ပြ၏။ ပြီးတော့ ဆရာကြီးရှေ့မှာ သူလက်မှတ်ထိုးလိုက်သည် ။

“မင်းအဖေကိုခေါ်ပြီး ဆုံးမဖို့ ပြောလဲ အလကားနေမှာ ပဲ စိုးဝေ။ မင်းအဖေက အရက်သောက် ဖဲရိုက်နဲ့ အချိန်ကုန်နေတာ၊ အဲဒီတော့ မင်းကိုယ်မင်းပဲ တာဝန်ယူတော့”

ဆရာကြီးက သူ့ကိုပြောလိုက်၏။ အတန်းပိုင်ဆရာက လှမ်းပေးသဖြင့် သူ စာရွက်ခေါက် ကလေးကို ယူလိုက်သည် ။

“မိဘက အသုံးမကျတော့လဲ ကလေးတွေရဲ့ စရိုက်က ကြမ်းတမ်းပြီး

ပျက်စီးနေတာပေါ့ ဆရာရယ်”

အခန်းထဲက အထွက်မှာ ဆရာကြီး၏ စကားသံကို စိုးဝေ ကြားလိုက်ရပြန်၏။

*

(၃)

အရက်ပုလင်းနှင့် အခေါက်ကင် အသားကင် ထုပ်များ ပါသည့် လွယ်အိတ်စုတ်ကလေးကို ဆွဲလျက် အရက်ဖြူဆိုင်ထဲက အထွက်မှာ ဖြတ်လျှောက်လာသော အတန်းပိုင် ဆရာကြီး ဦးကြည်ဆွေနှင့် ဆုံသည်။

ခေါင်းကို ရုတ်တရက် ငုံ့ပစ်လိုက်မိသည်။ အရှက်တရားဖြင့် သိမ်ငယ်စိတ်သည် ရင်၌ လှိုင်း နှယ်ကြွ၏။ ရုတ်တရက် ကိုယ်ရောင်ဖျောက်ကာ ပုန်းအောင်းရပါလျှင် ကောင်းလေစွထင်သည်။ သည် ဆိုင်ထဲက အထွက်မှာ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ဆုံခဲ့ပေါင်းများ ပြီ။ အစကတော့ ယခုနှယ်ခံစား သိမ်ငယ်မိသော်လည်း သူငယ်ချင်းတွေမို့ ကြာတော့ ရိုးသွားကြသည်။ ဆရာကြီး ဦးကြည်ဆွေနှင့် သည် တစ်ခါ ပထမဆုံးအကြိမ် ဆုံဖြစ်လိုက်ခြင်းပင်။ ထောင်ထွက်အရက်သမား၊ ဖဲသမား သားမို့ အရက်ဆိုင်ထဲက အရက်သောက်ပြီး ပြန် လာပြီ ထင်မှာ လားတွေ့၏။

“စိုးဝေ မင်းအဖေအတွက် ဝယ်တာလား”

အနားရောက်တော့ သူပခုံးကို ပုတ်လျက် ဆရာက မေးစဉ် အံ့သြကျေးဇူးတင်စွာ ဆရာ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်ဖြစ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ဟု သူဖြေရင်း ခေါင်းကို ငုံ့၏။

“အေးပေါ့ကွာ၊ မင်းအဖေကိုယ်တိုင်က ခိုင်းတဲ့ အလုပ်ဆိုတော့လဲ ဆရာ ဘာမှ ပြောလို့ မဖြစ်ဘူးပေါ့၊ မင်းတို့ အရွယ်မျိုးက အရက်ဆိုင်လို မကောင်းတဲ့ နေရာကို ဝင်ဖို့ ထွက်ဖို့ မကောင်းတာတော့ အမှန်ပဲ စိုးဝေ၊ မင်းအဖေကလဲ ပြောရမယ့် လူစားမျိုးမဟုတ်တော့ ခက်သားပဲ၊ မင်းအဖေကြောင့် အရက်ဝိုင်း ဖဲဝိုင်းဆိုတာ ရောက်ရင်လဲ အဲဒီအရက်သမား ဖဲသမားတွေရဲ့ စရိုက်တွေကို အားမကျမိစေနဲ့ စိုးဝေ၊ မင်းက အညွန့်တလူလူနဲ့ မင်းအဖေကြောင့် အညွန့်မကျိုး စေနဲ့ ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

လမ်းခွဲရောက်တော့ ဆရာ့ကို နှုတ်ဆက်ရင်း ခွဲသည် ။

“နောက်ကို ကျွန်တော် သွားမဝယ်ချင်တော့ဘူး အဖေရာ”

အိမ်ရောက်တော့ အဖေရှေ့မှာ အရက်ပုလင်းပါသည့် လွယ်အိတ်ကို ပစ်ချရင်း သူပြောသည် ။

“ဟေ”

သူ့အဖေ နားမလည်သလိုကြည့်သည် ။

“ကျွန်တော့်ကို မဝယ်ခိုင်းနဲ့ တော့ ကျွန်တော် မဝယ်ချင်ဘူး”

“မင်းက ရှက်တာလား၊ ကိုယ့်ပိုက်ဆံနဲ့ ကိုယ်ဝယ်တာ ဘာရှက်ရမှာလဲကွ”

သူ့အဖေကို စိတ်ပျက်စွာကြည့်ရင်း ဘာတစ်ခွန်းမျှ ပြန်မပြောမိတော့

။

တကယ်တော့လည်း သူ့အဖေသည် အရက်ဆိုင်သို့ သွားသောက်နိုင်ရန် ကျန်းမာရေး ကောင်းတော့တာမှ မဟုတ်ဘဲဟု သူနားလည်ရင်း သ

က်ပြင်းကို ချမိပြန်သည်။ ။

“ဟုတ်သားပဲ လူပျိုလူရွယ်လေး၊ သူလဲရှက်မှာ ပေါ့”

ဟု မီးဖိုခန်းထဲမှ ထွက်လာသော ဒေါ်လေးက ပြောသည်။ ။

ထိုစဉ် အဖေ့သူငယ်ချင်း ဖဲသမားနှစ်ယောက် အိမ်ပေါ်တက်လာတာ တွေ့၏။

အဖေကတော့ အရက်နာကျပြီး အိပ်ရာထဲက ထနိုင်ရုံသာ ရှိတော့သဖြင့် ဖဲမရိုက်ဖြစ်တော့။

စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ဒေါ်လေးရှိရာသို့ သူထွက်လာခဲ့တော့သည်။ ။

*

(၄)

“လောကမှာ လူတွေရဲ့ ဘဝအခြေအနေကို ပြုပြင်ဖန်တီး ပေးနိုင်တဲ့ အကြောင်းတရားတွေ အများကြီးရှိတယ်။ အဲဒီအကြောင်းတရားတွေကို သေသေချာချာ ခွဲစိတ်လိုက်တဲ့ အခါကျတော့ ဗီဇနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုပြီး နှစ်မျိုးထွက်လာတယ်။ ဗီဇဆိုတာက မိဘနှစ်ပါးဆီကရရှိတဲ့ မျိုးစေ့ ဗီဇ၊ ပဋိသန္ဓေသတ္တိကိုခေါ်တာ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာကတော့ အဲဒီ ဗီဇသတ္တိ ကလွဲလို့ ကျန်တဲ့ လူကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲပေးတဲ့ အကြောင်းတရားတွေပဲ ၊ ဆရာ ဥပမာပြောပြမယ်။ သစ်ပင်တစ်ပင် ကြီးထွား လာဖို့ ဆိုတာ မျိုးစေ့ ကောင်းဖို့ လိုတယ်၊ ပြီးတော့ လူက ရေလောင်းပေါင်းသင် မြေတောင့်မြှောက် ပေးဖို့ လိုတယ်၊ ရာသီဥတုမျှတဖို့ လိုတယ်၊ မျိုးစေ့က ညံ့ရင်လဲ ဘယ်လိုမှ ကြီးထွားလာမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ မျိုးစေ့က အောင်ပေမယ့် ပတ်ဝန်းကျင်ဖန်တီးပေးမှုလိုရင်လဲ အပင်က အသက်ရှည်ဖို့ ခက်မယ်၊ အဲဒီတော့ မျိုးစေ့ဆိုတဲ့ ဗီဇ အရေးကြီးသလို ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာလဲ အရေး

ပါတယ်ဆိုတာ နားလည်ကြရမယ်”

ဆရာဦးကြည်ဆွေက ခဏ ရပ်လိုက်၏။

စိုးဝေက မိမိ၏ ပတ်ဝန်းကျင်သည် အလွန်ညံ့သော ပတ်ဝန်းကျင်ပါလားဟု သတိတရ ဖြစ်နေပြန်သည်။

“အဲဒီ ဗီဇနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်အကြောင်းတရား နှစ်ခုအနက်က လူတစ်ယောက်ရဲ့ ကြီးပွားတိုးတက်မှုမှာ ဘယ်ဟာက အရေးပါသလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းဟာ တော်တော် ရှုပ်ထွေးစေတဲ့ မေးခွန်းပဲ။ တကယ်တမ်းကျတော့ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံမှာ ကာယလုပ်သားနဲ့ ဉာဏလုပ်သား ဘယ်သူက အရေးပါသလဲ၊ လက်ရုံးရည်နဲ့ နှလုံးရည်ဟာ ဘယ်ဟာက ပိုအသုံးဝင်သလဲ၊ ဒီလို မေးခွန်းမျိုးတွေ ဖြစ်နေတယ်၊ ကာယလုပ်သားနဲ့ ဉာဏလုပ်သားဟာ နှစ်ဦးလုံး ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှ နိုင်ငံတိုးတက် မှာ ပဲ။ နှစ်ဦးလုံး မရှိမဖြစ်တဲ့ အရာတွေပါပဲ၊ လက်ရုံးရည်နဲ့ နှလုံးရည်လဲ ဒီလိုပဲဆိုတော့ကား ဒီဗီဇနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ဟာလဲ နှစ်ဦးစလုံးက အကျိုးပြုပြီး လူ့ဘဝကို ဖန်တီးနိုင်တာချည့်ပါပဲ။ ဒီနေရာမှာ ထင်ထင်ရှားရှားဖြစ်အောင် လို့ (ဝုဝပ်သံ) ရဲ့ သင်္ချာနည်းနဲ့ ပြထားတာကို ဆရာပြောမယ်”

ဆရာသည် ကျောက်သင်ပုန်းဘက်သို့လှည့်ကာ ထောင့်မှန် စတုရန်းတစ်ခုကို မြေဖြူဖြင့် ဆွဲသည်။ ထောင့်မှန်စတုရန်း၏ အလျား (ဝါ) အခြေကို ဗီဇဟု ရေးပြီး၊ ထောင့်မှန်စတုရန်း၏ အနံ (ဝါ) အမြင့်ကို ပတ်ဝန်းကျင်ဟု ရေးသည်။ ပြီးတော့ ထောင့်မှန် စတုရန်း၏ အလယ်ဧရိယာကို လူသတ္တဝါ၏ ကြီးထွားမှုဟု ရေးလိုက်၏။

“တပည့်တို့ ဒီမှာ ကြည့်၊ ဒီထောင့်မှန်စတုရန်းရဲ့ ဧရိယာဟာ ဒီအလျားနဲ့ ဒီအနံရဲ့ မြှောက်လဒ်ပဲ၊ ဒီဗီဇကို အလျားလို့ ထားရင် ပတ်ဝန်းကျင်က အနံပဲ၊ ဒီနှစ်ခုမြှောက်လို့ ရတဲ့ ရလဒ် ဟာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ တိုးတက်မှု

ပဲ၊ အလျားမပါဘဲနဲ့ ဧရိယာကို မရနိုင်သလို အနံမပါဘဲနဲ့ လဲ ဧရိယာကို ဘယ်နည်းနဲ့ မှ ရမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒီတော့ ဆရာပြောချင်တာက ဗီဇနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ ဆက်သွယ်မှုဟာ ဂဏန်းနှစ်ခုရဲ့ အပေါင်းလက္ခဏာလို ဆက်သွယ်မှုမျိုးမဟုတ်ဘဲ အမြောက်လက္ခဏာနဲ့ ဆက်သွယ်မှုမျိုးလို့ ၀ ဝပ်သံက ပြောထားတယ်၊ ဒီတော့ ဗီဇက အရေးကြီးတယ် ပတ်ဝန်းကျင်က အရေးကြီးတယ်လို့ ဘယ်လိုမှ ပြောလို့ မရပါဘူး၊ နှစ်ခုလုံး အရေးကြီးတာချည့်ပဲ ဆိုတာ နားလည်ရမယ် ဒီမှာ ကြည့်”

ဆရာသည် မြေဖြူဖြင့် ပုံများကို ရေးဆွဲလိုက်ပြန်၏။

အမြင့် တူ၍ အလျားမတူသော ထောင့်မှန်စတုရန်းတစ်ခုကို ဆွဲကာ အဘီစီဟု တပ်လိုက်၏။

“ဟောဒီမှာ ကြည့် ထောင့်မှန်စတုရန်း သုံးခု အဘီစီမှာ စောစောက ပြောခဲ့သလို အခြေ ဒါမှ မဟုတ် အလျားက ဗီဇ၊ အနံ ဒါမှ မဟုတ် အမြင့်က ပတ်ဝန်းကျင်၊ ဒီထောင့်မှန် စတုရန်းသုံးခုမှာ အေနဲ့ ဘီက အလျားမတူကြဘူး၊ အမြင့်က တူတယ်။ စီက အလျားတူပြီး အမြင့်မတူဘူး။ ဒီထောင့်မှန် စတုရန်းတွေရဲ့ ဧရိယာတွေဟာ တစ်ခုနဲ့ တစ်ခု မတူနိုင်ကြဘူး၊ ဟုတ်တယ်နော်”

“အဲဒီတော့ ဆရာတို့ က ဘာကောက်ချက်ချလို့ ရလဲဆိုတော့ လူတစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး မတူညီတာ ဟာ ဗီဇ ဒါမှ မဟုတ် ပတ်ဝန်းကျင် မတူလို့ ဘဲ၊ ပုံမှာ အေနဲ့ ဘီဟာ ပတ်ဝန်းကျင်တူပြီး ဗီဇမတူတော့ သူတို့ ဧရိယာ တစ်နည်းပြောရင် သူတို့ ရဲ့ ဘဝကြီးထွားမှု မတူနိုင်ကြဘူး။ ဘီနဲ့ စီ ကျတော့ အလျားအခြေဆိုတဲ့ ဗီဇတူပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတဲ့ အမြင့်မတူလို့ ဧရိယာကွာသွားပြန်ရော၊ အေနဲ့ စီကျတော့ အမြင့်ရော၊ အလျားရော၊ ဗီဇရော၊ ပတ်ဝန်းကျင်ရောမတူလို့ ဧရိယာတွေ မတူနိုင်ပြန်ဘူး၊ တွေ့တ

ယ်နော်၊ ဒီတော့ ဆရာပြန်ချုပ်ပြောရရင် လူတစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦးမတူတာ
ဟာ ဗီဇတစ်ခုတည်းကြောင့် ဖြစ်နိုင်တယ်။
ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုတည်းကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဗီဇနဲ့ ပတ်ဝန်း
ကျင် နှစ်ခုလုံးကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဗီဇတူတဲ့ လူနှစ်ဦးဟာ ပတ်
ဝန်းကျင်မတူလို့ လည်း ခြားနားသွားနိုင်သလို ပတ်ဝန်းကျင်တူတဲ့ လူနှစ်
ဦးဟာလည်း ဗီဇမတူလို့ ခြားနားသွားတတ်တယ်။ ဒီနေရာမှာ ဗီဇမတူ
လို့ ခြားနားမှုနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မတူလို့ ခြားနားမှုမှာ ဘယ်ဟာကြောင့်
ခြားနားမှုက ပိုပြီး နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်းဖြစ်တတ်သလဲ ဆိုတာကျတော့ တစ်
ချို့နေရာတွေမှာ ဗီဇသတ္တိက ပဓာနကျသလို တစ်ချို့နေရာတွေကျ
တော့ ပတ်ဝန်းကျင်သတ္တိက ပဓာနကျနေတယ် ဆိုတာကို တွေ့ရပြန်
ရော၊ ဒါကိုလည်း သာဓကတစ်ခုစီ ဆရာပြောမယ်၊ မြင်းနဲ့ မြည်းနဲ့ သား
ဖောက်ရင် လားသတ္တဝါမွေးလာတယ်၊ အမေက မြင်းမကြီးရဲ့ ဝမ်းထဲမှ
သန္ဓေသားအဖြစ် ကိန်းဝပ်နေရတာဟာ မြင်းမှာ ရတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ပဲ၊ ပတ်
ဝန်းကျင်သာ အဓိကဆိုရင် မြင်းမဝမ်းထဲက မွေးတာမြင်းပဲ ထွက်လာ
သင့်တယ်၊ ဒါပေမယ့် မျိုးစေ့ ဗီဇကြောင့် မွေးလာတော့ မြင်းနဲ့ မတူဘူး၊
တဖြည်းဖြည်း ကြီး လာလေ လားရဲ့ အသွင်သဏ္ဌာန်တွေ ထင်ရှား လာ
လေ တွေ့ရတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီနေရာမှာ ပတ်ဝန်းကျင်ထက် ဗီဇက အ
ရေးပါကြောင်း ထင်ရှားတယ်”

“နောက်တစ်ခုကြည့် ငါးဖလောင်းလေးတွေ မျက်စိပေါက်ခါနီးမှာ
အဲဒီ ငါးဖလောင်းတချို့ ကို ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ နာရီအနည်းငယ်
ထားကြည့်၊ အဲဒီ အအေးဓာတ်လွန်ကဲမှုကြောင့် ရေခဲသေတ္တာထဲက ငါးဖ
လောင်းလေးတွေမှာ မျက်စိတစ်လုံးတည်းပါလာတာ တွေ့ရလိမ့်မယ်။
ဒါဟာ ပတ်ဝန်းကျင်မတူလို့ ဖြစ်လာတာ၊ ဒီနေရာမှာ ကျတော့ ပတ်ဝန်း
ကျင်ဟာ ဗီဇထက် အရေးပါနေတာ တွေ့ရပြန်ရော”

“ဒီတော့ ဆရာ ပြန်ချုပ်ပြောရရင် တချို့နေရာတွေမှာ ပတ်ဝန်းကျင် ထက် ဗီဇက အရေးကြီးသလို တချို့နေရာတွေမှာ ကျတော့ ဗီဇထက် ပတ်ဝန်းကျင်က အရေးကြီးတယ်။ လူတစ်ဦး တစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝတိုးတက်ကြီးပွားမှုမှာ လဲ ပတ်ဝန်းကျင်အရေးကြီးသလို ဗီဇလဲ အရေးကြီးတယ်။ အလျားကြီးလို့ ငယ်လို့ ဧရိယာပြောင်းနိုင်သလို အနံ့ကြီးလာလို့ ငယ်သွားလို့ လဲ ဧရိယာဟာ ပြောင်းနိုင်တာပဲ။ အလျားမရှိဘဲ၊ ဧရိယာမရ နိုင်သလို အနံ့မရှိဘဲ ဧရိယာထွက်မလာနိုင်ပါဘူး။ ဒီတော့ တပည့်တို့ ရဲ့ မျိုးရိုးဗီဇဆိုတာ အရေးပါသလောက် ဘဝပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာလဲ အရေးပါတယ်။ ဒီနှစ်ခု ကောင်းမှ တပည့်တို့ ရဲ့ ဘဝတိုးတက်မြင့်မားမှုဟာ ကောင်းလာလိမ့်မယ်။ ကဲ . . . ဒီနေ့ ဒီလောက်ပဲ မရှင်းတာ မေးနိုင်တယ်”

ဆရာက မြေဖြူကို စားပွဲပေါ်မှ မြေဖြူဘူးထဲ ပစ်ထည့်လိုက်သည်။ တစ်တန်းလုံး ငြိမ်လျက်ရှိ၏။ ခဏအကြာမှာ အချိန်ပြောင်း ခေါင်းလောင်းသံမြည်လာသည်။

“ပတ်ဝန်းကျင် ဗီဇဟာ ဘဝတိုးတက်မှုကို ပြောင်းစေနိုင်တယ်”

အတွေးဖြင့် စိုးဝေ၏ ရင်ထဲမှာ ခေါင်းလောင်းမြည်သံနှယ် ဆူညံလျက် နေပြန်တော့၏။

သူ့မှတ်စုစာအုပ်မှာ ဆရာရေးဆွဲခဲ့သည့် ထောင့်မှန်စတုရန်းပုံလေးတွေကို ကူးဆွဲ နေလိုက်မိပြန်သည်။

*

(၅)

“မြင်းလှည်းအားလား၊ မြင်းလှည်းဆရာ ဘယ်ရောက်နေလဲမသိဘူး

အသံကြားတော့ မြင်းလှည်း၏ တစ်ဘက်မှာ ရပ်နေရာမှ လှည့်ထွက်လာခဲ့၏။

“ဟင် . . . ထားသက်ပိုင်”

ဆွဲခြင်းကို လက်တစ်ဖက်ကဆွဲရင်း မြင်းလှည်းနောက်မှာ ရပ်နေသည့် ထားသက်ပိုင်ကို တွေ့တော့ အံ့ဩစွာ နှုတ်မှ အသံထွက်သည် ။

“ဪ”

ဟု ထားသက်ပိုင် နှုတ်ကလည်း အာမေဍိတ်သံ လွင့်စဉ်လာတာကြားရ၏။ ပြီးတော့ ထားသက်ပိုင်၏ မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားတာတွေ့သည် ။ နောက်လှည့်ရန် ခြေလှမ်းကို ပြင်သည် ။

“နေပါဦး . . . ထားသက်ပိုင်၊ ငါ မြင်းလှည်း မောင်းနေတာ ငါ့ မြင်းလှည်းကို စီးပါလား ဟာ . . .”

ပြောရင်း ရှေ့တိုးလျက် ထားသက်ပိုင်၏ လက်မှ ဆွဲခြင်းတောင်းကို လှမ်းဆွဲယူသည် ။ ငေးကြောင် ရပ်ကြည့်နေရာမှ ဆွဲခြင်းက သူ့လက်ထဲ ပါအလာမှာ ထားသက်ပိုင် သတိဝင်လာသည် ထင်၏။

“ပေးပါ”

“လာပါဟာ ငါ့ မြင်းလှည်းပေါ်တက်၊ ငါလိုက်ပို့ပါရစေ၊ နင့်ကို ငါ့ဘာမှ မနှောင့်ယှက်ပါဘူး၊ ငါ တောင်းပန်ပါတယ်”

သူတို့ နှစ်ဦး အချီအချ ပြောနေစဉ်မှာ တခြားခရီးသည် များ ရောက်လာကြသည် ။

“လာတက် ထားသက်ပိုင်”

ဆွဲခြင်းတောင်းကို မြင်းလှည်းပေါ် တင်ရင်းသူပြော၏။ သူ့မျက်နှာကို တစ်ချက်ငေးစိုက် ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ချကာ မြင်းလှည်းပေါ်တက်ထိုင်သည် ။ ထားသက်ပိုင် မြင်းလှည်းပေါ် ရောက်သည် နှင့် သူ့မြင်းလှည်းဈေးထိပ်မှ စထွက်သည် ။

“ငါ မြင်းလှည်းမောင်းနေတာ နှစ်ပတ်ကျော်ပြီ ထားသက်ပိုင်၊ ညနေပိုင်း ရုပ်ရှင်ရုံဂိတ်မှာ ရှိတယ် ဒီလိုကျောင်းပိတ်ရက်တော့ ဈေးဂိတ်မှာလေ၊ တို့ လမ်းထဲက မြင်းလှည်းအုံနာကြေးပေးပြီး မောင်းနေတာ”

ထားသက်ပိုင်ကိုမကြည့်ဘဲ သူပြောသည် ။ ဈေးထိပ်လမ်းမှ လမ်းမကြီးပေါ် ရောက်လာသည် ။ မြင်းခွာသံတခွပ်ခွပ်အသံက ပို၍ ကျယ်လောင်လာသလို။

“ငါ နင့်ကိုလဲ တောင်းပန်ချင်တာနဲ့ အတော်ပဲ၊ ဆရာ ဗီဇနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် အကြောင်း အတန်းထဲမှာ ပြောလိုက်ပြီးကတည်းက ငါ့ကိုယ်ငါ ဆင်ခြင်ရင်း စိတ်ပြောင်းသွားတယ် ထားသက်ပိုင်”

ငဲ့စောင်းအကြည့်မှာ သူ့စကားကို စူးစိုက်နားထောင်နေမှန်းသိလိုက်၏။

“ငါက ပတ်ဝန်းကျင်ကောင်းမှာ ကြီးလာရတဲ့ သူ မဟုတ်ဘူး ၊ တစ်ခါ တစ်ခါမှာ ငါ့စိတ်တွေက ရိုင်းတယ်၊ ကြမ်းတယ်၊ ဘာကြည့်ကြည့် အဆိုးမြင်နဲ့ ကြည့်တတ်တယ် ဆိုတာ ငါနားလည်လာတယ်၊ ဒီလိုသာ ဆက်သွားရင် ငါ့ဘဝမှာ ဘာမှ မျှော်လင့်စရာရှိမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ငါ့ကိုယ်ငါ သတိထားပြီး ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှ လို့ ငါနောင်တရလာတယ်ဟာ ၊ ဟိုနေ့က နင်နဲ့ ပတ်သက် ပြီး ငါ့အပြုအမူတွေ အရမ်းရိုင်းသွားတာလဲ ငါ့ရဲ့ စရိုက်ကြမ်းတစ်ခုလို့ ငါ့ကိုနားလည် စေချင်တယ်”

ပြန်လှည့်အကြည့်မှာ ခေါင်းကိုငုံ့ထားတာ တွေ့သည် ။

“ရတဲ့ အချိန်မှာ အရင်လို ဟေးလား ဟားလား ငါမလုပ်ချင်တော့လို့ မြင်းလှည်းမောင်းတာ၊ ငါ့အိမ်အခြေအနေကလဲ အဖေ့ကို ဆေးကုရတာ နဲ့ သူ့အရက်ဖိုးနဲ့ တော်တော်လေး ယိုင်နေပြီ”

“အလုပ်လုပ်တာ ကောင်းပါတယ်”

ထားသက်ပိုင်ထံမှ စကားတစ်ခွန်းထွက်လာ၏။ ထားသက်ပိုင် သူ့ကို စကားပြန်ပြောဖော် ရပြီ အသိဖြင့် ရင်ထဲမှာ ကြည်နူး ကျေနပ်သွားမိပြန်သည်။ ။

“နင့် ငါ့ကို ရွံမုန်း ရွံကြောက်ဖြစ်နေမယ်ဆိုတာ ငါနားလည်ပါတယ်၊ ဆရာဦးကြည်ဆွေကို ငါသွားပြောသေးတယ်၊ နင့်ကို ငါတောင်းပန်ချင်တယ်လို့ ၊ ဆရာက နင် စိတ်ဆိုးနေဦးမှာ ပဲ၊ ခဏနေဦး ပြောလို့ ၊ ငါ့အမှားကို ငါတောင်းပန်ရလို့ ရင်ထဲမှာ ပေါ့သွားပြီ”

လမ်းမကြီးမှ ထားသက်ပိုင်တို့ ရှိရာလမ်းထဲသို့ ချိုးဝင်ရန်ကွေ့ချလိုက်၏။

“ဒီထိပ်မှာ ပဲရပ်တော့ စိုးဝေ”

“ဟင် . . . နင့်အိမ်ကဝေးသေးတာပဲ”

“ရတယ်”

လေပူတစ်ချက်ကို သူ မှုတ်ထုတ်လိုက်၏။

“ငါသဘောပေါက်ပြီ ထားသက်ပိုင် ငါ့မြင်းလှည်းကို နင် အခုလောက်ထိစီးရဲတာကိုပဲ နင့်ကို ငါ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဘာဆိုလို့ လဲ မြင်းလှည်းစီးတာပဲ”

မြင်းလှည်းကို သူရပ်ပေးလိုက်၏။

“ငါနဲ့ ပတ်သက်ရတာ နင်ဂုဏ်ငယ်မှာ စိုးလို့ ပါ”

“မဆိုင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငါ့အိမ်ကသိရင်တော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ၊ မြင်းလှည်းပေါ်တက်တုန်း ကလဲ လူတွေရောက်လာလို့ ကြာကြာရပ်မနေချင်လို့ တက်လိုက်တာ”

“ငါ သဘောပေါက်တယ်”

“ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ”

“မပေးနဲ့ နင့်ကို တောင်းပန်ခွင့်ရလို့ ငါကတောင် ကျေးဇူးတင်သေးတယ်”

မြင်းလှည်းပေးမှ ဆင်း၍ ရပ်ရင်း . . .

“ဘယ်ဟုတ်မှာ လဲ စိုးဝေ၊ ယူပါ”

“မယူချင်ဘူး ထားသက်ပိုင်”

“ဒါဆို နင့်လှည်း နောက် ငါမစီးဘူး”

ပြော၍ ဆွဲခြင်းကို ယူသည် ။

“ဒါဆိုလဲ နင်ခါတိုင်းပေးနေကျ ပေးခဲ့”

“ရော့ . . .”

လက်ထဲမှ တစ်ဆယ်တန်တစ်ရွက်ကို ထုတ်ပြီး ပေးလိုက်သည် ။ ပြီးတော့ ချာခနဲလှည့်ကာ လမ်းထဲသို့ ဝင်သွား၏။ ခဏကြာ ငေးကြည့်နေမိပြီးမှ မြင်းလှည်းကို ပြန်ကွေ့လိုက်သည် ။

သူ့ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးမှုများ ပြည့်လျှံနေတာ ဘာသာသတိထားမိ ပြန်၏။

(၆)

ထားသက်ပိုင် ဝင်လာတော့ သူစကားရပ်ပစ်လိုက်သည် ။
ဆရာဦးကြည်ဆွေက ထားသက်ပိုင်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း . . .

“ကျူရှင်က ပြန်လာတာလား ထားသက်ပိုင်”

ဟု မေးသည် ။

“ဟုတ်တယ်ဆရာ၊ ဆရာ့ကို စာမေးစရာရှိလို့ ဝင်လာတာပါ”

ဟု ပြောရင်း ဆရာ့ဆီ လျှောက်လာ၏။

“ထိုင်ဦးကွာ၊ ကဲ . . . စိုးဝေ ဆက်ပြောပါဦး၊ ဒီကောင်က ကျူရှင်မယူ
နိုင်တော့ သူ့ကို အားတဲ့ အချိန်မှာ ဆရာပဲ စာခေါ်ပြပေးရတယ်၊ သူငယ်
ငယ်က အကြောင်း ပြောပြခိုင်းနေမိတာ၊ ထားသက်ပိုင်လဲ သိသွားတာ
ပေါ့၊ ဆက်ပြောကွာ”

သူ ထားသက်ပိုင်ကို လှမ်းကြည့်မိသည် ။ ထားသက်ပိုင်က အားနေ
သည့်ဟန်ဖြင့် သူ့ကိုမကြည့်ဘဲ အကြည့်ကို နံရံဆီလွှဲထားတာ တွေ့၏။

“စောစောက ဆရာပြောတာဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်
က အိမ်စီးပွားရေး ကောင်းပါတယ် ဆရာ၊ မေမေက ဈေးထဲမှာ ရွှေ့ဆိုင်
ရှိတယ်၊ ဖေဖေကလဲ ဆန်စက်မှာ ပွဲစားလုပ်တော့ ပိုဝင်ငွေကောင်းတယ်
၊ ကျွန်တော် မှတ်မိသလောက် ဖေဖေနဲ့ မေမေက ခဏခဏ ရန်ဖြစ်တ
ယ်၊ ဖေဖေက အရက်မူးပြန်လာ မေမေ့ကို ရိုက်တာ ခဏခဏ ကြုံတယ်၊
ကြီးကြီးတင်ကတော့ အဲဒီလို ဖြစ်ရင် ရှောင်သွားရော”

“မင်းအဖေရဲ့ အစ်မကြီးမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ ဒီအိမ်ကြီးက ဖေဖေနဲ့ ကြီးကြီးတင် အမွေဆို င်အိမ်၊ ကြီးကြီးတင် နာမည်နဲ့ ပေါ့”

“ပြောပါဦး”

“နောက်ပိုင်းတော့ ဆရာရယ်၊ မေမေကလဲ ဖေဖေကို စိတ်ကုန်လာပုံ ရတယ်၊ ရန်ကုန်က ရွှေကုန်သည် ဆိုတဲ့ သူနဲ့ လက်ပွန်းကတည်း ဆက် ဆံလာတယ်၊ ဒါကို အဖေသိတော့ ပိုပြီးဆိုးတာ ပေါ့၊ ရန်ဖြစ်တာ ခဏခ ဏ စိပ်လာတယ်၊ ကျွန်တော်လဲ သူတို့ ရန်ဖြစ်ရင် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘူး ၊ တစ်ခါ တစ်ခါ ကျွန်တော်ပါ ကြားက အရိုက်ခံရတာ မှတ်မိနေတယ် ဆရာ၊ ဖေဖေက မေမေ့ကို အဲဒီရွှေကုန်သည် နဲ့ စွပ်စွဲတာ ကျွန်တော် ကြားရတယ်၊ မေမေက အနေအထိုင် မဆင်ခြင်တာလဲ ဈေးထဲက ဖေဖေ ကို ပြန်တိုင်ကြတယ်၊ တိုတိုပြောရရင်တော့ ဆရာရယ် ဖေဖေဆားထိုးမှုဖြစ်မယ့် ညနေက ကျွန်တော် ကျောင်းကပြန်လာတာ”

“မင်း ငယ်ငယ်လေး ရှိဦးမှာ ပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော် နှစ်တန်း သုံးတန်းလောက်ပဲ ရှိမှာ ပေါ့၊ ကြီးကြီးတင်ကလဲ ဘယ်သွားနေလဲ မသိဘူး၊ အိမ်မှာ မရှိဘူး၊ ကျွန် တော် လှေကားထိပ်ရောက်တော့ မေမေပခုံးဖက်ပြီး အဲဒီရွှေကုန်သည် က အိမ်ခန်းထဲ ဝင်သွားတာ ကျွန်တော် မြင်လိုက်ရတာပါပဲ ဆရာ၊ သူတို့ က ကျွန်တော့်ကို မတွေ့ဘူး၊ ကျွန်တော် ဘာလုပ်မလဲ၊ အကြာကြီးရပ်နေ မိသေးတယ်၊ ပြီးတော့မှ အသာလေး အိမ်ပေါ်က ဆင်းပြီး ဖေဖေ့ကို ရှာ တယ်၊ ဖေဖေ့ကို ညနေရှာဖို့ က မခက်ဘူး ဆရာ။ အရက်ဆိုင်မှာ ရှိနေ တတ်တာ ကျွန်တော် သိတယ်။ အရက်ဆိုင်ကိုပြေးပြီး ဖေဖေ့ကို ပြောပြ လိုက်တယ်၊ ကျွန်တော့် စကားလဲဆုံးရော ဖေဖေ အရမ်းဒေါသထွက်ပြီး ဝုန်းခနဲ အရက်ဆိုင်ထဲက ထွက်သွားတာ ကျွန်တော်က နောက်က ပြေး

လိုက်တာပေါ့”

“မင်း အကုန်မှတ်မိနေသားပဲ”

“မှတ်မိတာပေါ့ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာ ဒဏ်ရာရသလို ထင်နေတဲ့ အဖြစ်တွေပဲဟာ၊ ဖေဖေအိမ်ထဲရောက်တော့ မီးဖိုထဲက ဓားသွားယူပြီး ပြန်ထွက်လာတာ ကျွန်တော် မြင်လိုက်တယ် ပြီးတော့ မေမေတို့ အခန်းထဲ ဝင်သွားတာပဲ၊ အော်သံတွေ ဆူညံပြီးတော့ အဲဒီရွှေကုန်သည်က ရင်ဘတ်မှာ သွေးတွေနဲ့ အိမ်ပေါ်က အတင်းဆင်းပြေးတာပဲဆရာ၊ အမေ အော်သံငိုသံတွေကြားလို့ ဘေးအိမ်ကလူတွေရောက် လာပြီး ဖေဖေကို ဝိုင်းဆွဲကြတယ်၊ မေမေကိုတော့ ဓားမထိဘူး။”

“ကံကောင်းတယ်နော် . . . ဟိုလူမသေဘူး၊ ဆရာ အဲဒါတွေ သိလိုက်တယ်”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ ဒဏ်ရာရရုံပါပဲ၊ နောက်ဆုံးတော့ ဖေဖေနဲ့ မေမေ ကွဲကြတယ်၊ မေမေ အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားတယ်၊ ဖေဖေ အမှုပြီးတော့ ထောင်သုံးနှစ်ကျတာပါပဲ၊ အဲဒါတွေ အားလုံးဟာ ကျွန်တော့်ကြောင့်ဆိုပြီး ကျွန်တော် အရမ်းခံစားရတယ်၊ ဖေဖေရော မေမေရော အတူမနေနိုင်တဲ့ ၁၀ ရောက်အောင် ကျွန်တော့်ဘာသာလုပ်မိတာပဲလို့ နောင်တရပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်တော့ဘူး၊ အဲဒီအရိပ်ကြီးက ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ စွဲနေတာပဲဆရာ၊ နောက် ဖေဖေ ထောင်ကထွက်လာတော့ အရင်လို စီးပွားရေးမလုပ်တော့ဘူး၊ အရက်နဲ့ ဖဲနဲ့ ပဲ အချိန်ကုန်တော့တယ်၊ ကြီးကြီးတင်စကားလဲ နားမထောင်တော့ဘူး၊ အိမ်မှာ ဖဲဝိုင်းလုပ်လိုက်၊ အရက်ဝိုင်း လုပ်လိုက်နဲ့ လူစည်နေတာပဲ ဆရာ၊ ကျွန်တော်လဲ အဲဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကြီးပြင်းလာရတာပဲပေါ့၊ တစ်ခါတစ်ခါ ဖေဖေ ဖဲရိုက်သွားရင် ကျွန်တော့်ကိုခေါ်သွားပြီး ဝိုင်းဘေးမှာ

အိပ်ပျော်ခဲ့ရတာတွေ အများကြီးရယ်၊ ဖဲပိုင်းမှာ ရန်ဖြစ်တာလဲ ခဏခဏ ကြုံဖူးတာပါပဲ”

“တော်တော်ဆိုးတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မင်းကြီးပြင်းလာခဲ့ရတာပဲ”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့် စိတ်တွေ ကြမ်းနေသလား မသိပါဘူး၊ ကျွန်တော့် အပြုအမူတွေကလဲ ရိုင်းနေမှာ ပဲ၊ ကျွန်တော် ခဏခဏ ရန်ဖြစ်တတ်လာတယ်၊ ဘာမှ အကောင်းမမြင် ဘူး၊ သည်းခံစိတ် နည်းလာတယ် ဆရာ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော် မေမေ့ကို အရမ်းမုန်းသွားခဲ့တာပဲ ဆရာရယ်၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက အမုန်းဟာ အခုထိ မကျေသလိုပါပဲ”

စကားကို ခဏရပ်လိုက်၏။

သူ့ကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း နားထောင်နေသော ထားသက်ပိုင်ကို ကြည့်လိုက်သည် ။ ထားသက်ပိုင်၏ မျက်ဝန်းမှာ ကရုဏာရိပ်ကို သူတွေ့နိုင်လိုက်သလိုပင်။

“မင်းမှာ က ငယ်ကတည်းက မိဘနှစ်ပါးရဲ့ မေတ္တာကို ရခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ အဲဒီလို မေတ္တာ ငတ်တာပဲ ခေါ်မလား၊ သူများတွေ မိဘတွေနဲ့ နွေးနွေးထွေးထွေး ကြင်ကြင်နာနာ နေကြတာတွေတိုင်း ရင်ထဲနာတယ်၊ ပြီးတော့ မေမေ့ကို ပိုနာကြည်းတယ်၊ ကျွန်တော် မိန်းမတွေကို မယုံသလို၊ မုန်းသလိုချည်းပဲ”

“ဒါ . . . ဖြစ်တတ်ပါတယ်၊ ငယ်ငယ်က ရခဲ့တဲ့ စိတ်ဝေဒနာ တစ်မျိုးပေါ့ကွာ၊ ဆရာ စာထဲမှာ ဖတ်ဖူးတယ်”

“ကျွန်တော် ဆရာ့ကို အရမ်းကျေးဇူးတင်တာပဲ ဆရာရယ်၊ ဟိုနေ့က

မိမိနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် အကြောင်း ဆရာပြောသွားခဲ့တာ ကျွန်တော့်ဘဝကို အလင်းရောင် ပြပေးလိုက်သလိုပါပဲ။ ကျွန်တော်သာ ဒီအတိုင်း ဆက်သွားနေရင် ကျွန်တော့်ဘဝဟာ သွားပြီ၊ မျှော်လင့်စရာ မရှိတော့ အောင်ပါပဲ။ ဆရာ့စကားတွေကြားပြီးတော့ ကျွန်တော် ကျင်လည်ခဲ့ရတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကျွန်တော် ပြန်တွေးမိလာတယ်။ ဒီပတ်ဝန်းကျင်က လွတ်အောင် ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ စဉ်းစားတတ် လာတယ်။ ဒီပတ်ဝန်းကျင်က စရိုက်တွေကို ကျွန်တော့်ဆီ ကူးမလာအောင် ကျွန်တော် ဘယ်လိုနေရမလဲ တွေးတတ်လာတယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော် အတတ်နိုင်ဆုံး ပြုပြင်ကြည့်ချင်လာတယ်”

သူ့အသံမှာ အားတက်ကြွနေမည်ဟု သူသိလိုက်၏။

“မင်း ဆရာ့ဆီ ရောက် လာပြီး ပြောတဲ့ နေ့က ဆရာတောင် မယုံချင်ဘူး၊ နောက်မှ မင်းစိတ်ထဲမှာ သိပ်ပြင်းပြနေတယ်ဆိုတာ ဆရာရိပ်မိလာတယ်။ ပြီးတော့ ခုချိန်မှာ မင်းဒီလို ပြောင်းလဲလာတာ အချိန်မီတယ်။ ဆယ်တန်းကို မင်းအောင်မှာ သေချာတယ်”

“ဆယ်တန်းအောင်ပြီး တက္ကသိုလ် တက်နိုင်အောင် ကြိုးစားတာဟာ မင်းဘဝရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်သစ်ကို မင်းပြောင်းယူနိုင်တဲ့ နည်းပဲလို့ ၊ ဆရာ ကျွန်တော့်ကိုပြောခဲ့တာဟာ ကျွန်တော့် ဘဝရဲ့ အလင်းရောင်ပါပဲ ဆရာ၊ တက္ကသိုလ် မတက်နိုင်တောင် အလုပ်လုပ်ပြီး စာပေးစာယူနဲ့ ကျွန်တော် ဖြေမယ်”

“အေးကွာ . . . ဒီလို ကြားရတာ ဆရာတော့ ဝမ်းသာတယ်၊ ကဲ . . . ထားသက်ပိုင်ကိုလဲ ဆရာကပဲ တဆက်တည်းပြောရဦးမယ်”

ဆရာ့စကားကြောင့် ထားသက်ပိုင်က ဆရာ့မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း နားစွင့်သည် ။

“စောစောက စိုးဝေ ပြောသွားတာတွေ ထားသက်ပိုင်လဲ ကြားတာပဲ၊ သူ့ဘဝ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်က သူ့ကို စိတ်ကြမ်းကိုယ်ကြမ်းဖြစ်အောင် လုပ်ပေးခဲ့တာပဲလေ။ ဒီတော့ ဟိုနေ့ကကိစ္စ၊ ထားသက်ပိုင်ကို ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်း စော်စော်ကားကား လုပ်သလိုဖြစ်သွားရတာလဲ သူ့ရဲ့ မကောင်းတဲ့ စရိုက်တစ်ခုပေါ့။ သူ့ဘဝကိုတို့ က နားလည်ခွင့်လွှတ်ပြီး ပိုင်းထိန်းပေးကြရမယ်၊ ဟုတ်။

ဘူးလား”

“ကျွန်မ နားလည်ပါပြီဆရာ”

“ကျွန်တော် ဆရာရှေ့မှာ ပဲ ထားသက်ပိုင်ကို တောင်းပန်ပါရစေ၊ ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ထားသက်ပိုင်၊ နောင် ဘယ်သူ့အပေါ်မှာ မှ ဒီလို မပြုမူမိအောင် ငါနေပါ့မယ်”

သူ့စကားကြောင့် ထားသက်ပိုင်က သူ့ကို ကြည့်ရင်း နှုတ်မှ စကားထွက်မလာသော်လည်း မျက်ဝန်းများမှ စကားဆိုနေသယောင်။

“ကျွန်မလဲ တတ်နိုင်သရွေ့ စိုးဝေအတွက် ဆရာလိုပဲ ကူညီပါ့မယ်၊ ကျွန်မ သူ့ဘဝကို နားလည်နိုင်ပါပြီ ဆရာ”

“အေးကွယ်၊ ကြားရတာ ဆရာဝမ်းသာတယ်”

“နင် ကျူရှင်တွေ ဘာတွေ တက်ချင်ရင်လဲ အားမနာပါနဲ့ ၊ ကျူရှင်လခ ငါ တာဝန်ယူမယ် စိုးဝေ”

“ကျေးဇူးပါပဲဟာ၊ ငါ ဆရာ့ဆီမှာ ပဲ လုံလောက်ပါပြီ၊ အချိန်လဲ အများကြီး ငါ့အတွက် မပိုတော့ဘူး၊ အိမ် အတွက်လဲ ငါ မြင်းလှည်းမောင်းဖို့ လိုသေးတယ်”

“ကဲ ထားသက်ပိုင် ဘာမေးမှာ လဲ မေး၊ နင် ဒီနေ့ ရောက်လာတာ စိုး

ဝေဘဝကို စာနာ နားလည်သွားနိုင်တာတော့ အမြတ်ပဲ”

ထားသက်ပိုင်က သူ့လွယ်အိတ်တွင်းမှ စာအုပ်ကို ခေါင်းငုံ့ရင်း နှိုက်သည်။ ။

ထားသက်ပိုင်၏ မျက်နှာနုနုကို သူငေးကြည့်နေလိုက်မိပြန်သည်။ ။

သည် မျက်နှာမှာ ကရုဏာရောင်ခြည်တို့ က သူ့ဘဝကို အလင်းပြပေးနိုင်လေမလား သူ မျှော်လင့်ကြည့်မိပြန်သည်။ ။

*

(၇)

“ဆရာခြံမှ ပိန္နဲပင်တန်းနှင့် သရက်ပင်အုပ်တို့ က အရိပ်သည် စိတ်နှလုံးချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာ အရပ်ဟု သူထင်မှတ်ခဲ့ရသည်။ ။

ကျောင်းက အိမ်ပြန်ရောက် အလုပ်မရှိသည် နှင့် ဆရာခြံသို့သူရောက်ကာ ဆရာနှင့် ကျောင်းစာအကြောင်း သို့မဟုတ် ဆရာ ဖတ်ခိုင်းသည့် စာအုပ်များ အကြောင်း ပြောဆိုဖြစ်ကြ၏။

ညနေဘက် မြင်းလှည်းမောင်းဖြစ်သည့် နေ့များမှာ ဆရာအိမ်မှာ သူ ညအိပ်ဖြစ်တော့သည်။ ။

ကျောင်းပိတ်ရက်များမှာ လည်း မြင်းလှည်းမောင်းသည့်အချိန်မှ အပ ကျန်အချိန်များမှာ ဆရာအိမ်မှာ သူ ရှိနေတတ်ပြန်၏။

ဖေဖေသည် လည်း အရက်ကို ခါတိုင်းနှယ် သောက်နိုင်တော့သည် မဟုတ်။ တစ်ပုလင်း ဝယ်ထားပေးလျှင် သုံးလေးရက်လောက် သောက်ရသည့် အခြေအနေသို့ ရောက် လာပြီ။ အိပ်ရာထဲမှာ သာ တခွေခွေနေပြီး အစားအသောက် မမှန်ချင်တော့။

ဒီတစ်ဆောင်းကို ကျော်မယ် မထင်ဘူးဟု ကြီးကြီးတင်က သူ့ကိုပြောသည်။ ။

ကြီးကြီးတင်က ကျန်းကျန်းမာမာနှင့် ချက်ပြုနေနိုင်သေးသော်လည်း ကြီးကြီးတင်မှာ သွေးတိုးရှိသည် ဆို၏။

သူ ဆရာအိမ်မှာ အချိန်ကုန်တာကို ကြီးကြီးတင်က မငြိုငြင်။

အခုလို သူစရိုက်ပြောင်းလာတာကိုကြည့်ရင်း ကြီးကြီးတင် ဝမ်းသာ နေဟန်တူ၏။

မြို့မ စာကြည့်တိုက်သည် ထိုစဉ်က သူနှင့်ဘာမှ ပတ်သက်စရာမရှိခဲ့ သော နေရာ။

စာအုပ်အငှားဆိုင်တွေမှာ မရှိတဲ့ ဟိုတုန်းက ရှားရှားပါးပါးစာအုပ် တွေ အဲဒီမှာ ရှိတယ်။ သွားရှာဖတ်ဆိုသော ဆရာစကားကြောင့် မြို့မ စာကြည့်တိုက်ကို သူ ရောက်ဖြစ်ခဲ့၏။

စာကြည့်တိုက်မှ ဆရာသူငယ်ချင်းကလည်း ဆရာမှာ ထားသဖြင့် သူ့ကို ဖတ်သင့်သော စာအုပ်များကို ရှာဖွေပေးတတ်သည်။ ။

အောင်မြတ်ကျော်ပင်လျှင် သူ့ကြောင့် အရင်နှယ်လမ်းပေါ်မှာ ချည့် မ နေတော့။

ရံဖန်ရံခါလောက်သာ သူတို့ နှစ်ဦး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်ဖြစ်ကြသည်။ ။

အောင်မြတ်ကျော်လဲ ကျူရှင်တွေ ဘာတွေပြန်တက်နေပြီဟု ထားသ က်ပိုင်က ပြော၏။

ရာသီတစ်ခု ပြောင်းလဲသွားသလို သူတို့ ၏ အပြောင်းအလဲသည် မြ

နိဆန်သိသာ ထင်ရှားနေ သောကြောင့် သူငယ်ချင်းတွေက အံ့သြကြ၏။

အေးချမ်းသာယာ၍ ကြည်နူးစရာ နေရာထိုင်ခင်းဟု သူ့စိတ်မှာ ခံစားရခြင်းတို့ ၏ အကြောင်း တစ်ချက်မှာ ထားသက်ပိုင်က ကျောင်းပိတ်ရက် ဆရာထံ ရောက်လာ၍ သူနှင့်အတူ စာသင်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

သည် ရက်မှာ ကျူရှင်ချိန်နှင့်လည်း လွတ်နေသဖြင့် ဆရာက သူ့ကို စာသင်ပြစဉ် သူလည်း လာသင်ပါရစေဟု ဆရာ့ကို ထားသက်ပိုင် ပြောခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ဆောင်းမနက် နေသည် သရက်ပင်အုပ်ကို ထိုးဖောက်လာနိုင်ခြင်း မရှိ။ အရွက်သိပ်သိပ်ကြား မှာ ဖြာကျသော အစက်အပြောက်ကလေးများသာ တွေ့ရသည် ။

ဆရာသည် စားပွဲထိပ်မှာ ထိုင်လျက် ဆေးလိပ်ကိုဖွာ၏။ ထားသက်ပိုင်နှင့် သူက စားပွဲတစ်ဘက်စီမှာ ထိုင်ရင်း သင်္ချာတစ်ပုဒ်ကို တွက်နေမိကြသည် ။ တွက်ပြီးတော့ ဆရာ့ကို သူတို့ ပြလိုက်၏။ ဆရာက စစ်ဆေးကြည့်ပြီး စာအုပ်တွေ ပြန်ပေးသည် ။

“ဒီနေ့တော့ ဒီလောက်ပဲပေါ့ကွာ၊ မင်းတို့ ဘာမေးစရာ ရှိလဲ မေး”

ဟု ဆရာ ပြော၏။

“ထားသက်ပိုင် ရှိလား”

ထားသက်ပိုင်က သူ့ကို ကြည့်ရင်း ခေါင်းခါပြသည် ။

“ဒါဆို ကျွန်တော် ဆရာ့ကို တစ်ခုမေးပါရစေ ဆရာ၊ ကျောင်းစာတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာလဲကွ”

“ဟိုနေ့က ဆရာပြောတဲ့ ဗီဇနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကိစ္စပါ”

ဆရာက ပြုံးသည်။ ။ ပြီးတော့ . . .

“မင်း တော်တော် စိတ်ဝင်စားနေလား မသိဘူး”

ဟု ဆို၏။

“စိတ်ဝင်စားတာပေါ့ ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော့် အတွေးအခေါ်တွေ ပြောင်းသွားအောင် လုပ်ပေး လိုက်တဲ့ အကြောင်းပဲဟာ”

“ကဲ . . . မေးပါဦး၊ ဘာလဲ”

“ဗီဇဆိုတာ ဘာလဲ ဆရာ၊ အဲဒါ ကျွန်တော် မရှင်းဘူး”

ဆရာက ဆေးလိပ်ပြာခြွေ၏။ ပြီးတော့ တစ်ရှိုက်ဖွာသည် ။

“ဆရာ အတန်းထဲမှာ တုန်းကတော့ ခြုံပြီး ပြောခဲ့တယ် ထင်တယ်၊ ဗီဇဆိုတာ မိဘနှစ်ပါးဆီက သတ္တဝါတစ်ဦးကဆက်ခံရရှိတဲ့ မျိုးစေ့ ဗီဇ ပဋိသန္ဓေကို ခေါ်တယ်ဆိုတာ ”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ ”

ဟု ထားသက်ပိုင် ပြောသည် ။

“အကျယ် ပြောပါဦးဆရာ”

ဟု သူကမေး၏။

“မင်းတို့ ဘိုင်အိုမှာ လဲ သင်ရမှာ ပေါ့ကွာ၊ အသေးစိတ်တော့ မပြောတော့ပါဘူး၊ လူတစ်ယောက် ဖြစ်လာဖို့ ဆိုတာ အဖေရဲ့ သုက်ပိုးက ရတဲ့ ခရိုမိုဆုန်း နှစ်ဆယ့်လေးခုနဲ့ အမိရဲ့ မျိုးဥကရတဲ့ ခရိုမိုဆုန်း နှစ်ဆယ့်

လေးခု ပေါင်းပြီး ခရိုမိုဆုန်းလေးဆယ့်ရှစ်ခုနဲ့ အစပြုခဲ့ရတာပဲ။ အဲဒီ ခရိုမိုဆုန်းဆိုတာ ဗီဇသတ္တဝါရဲ့ အရင်းမူလ မဟုတ်သေးဘူးကွ၊ အဲဒီ ခရိုမိုဆုန်းတွေရဲ့ အတွင်းမှာ ဂျင်းစ် (genes) တွေရှိသေးတယ်။ အဲဒီဂျင်းစ်တွေကမှ ဗီဇသတ္တိရဲ့ မူလဘူတ ဖြစ်တယ်လို့ သိပ္ပံပညာရှင်တွေက ဆိုကြတယ်။ အဲဒီဂျင်းစ်တွေက လူသတ္တဝါတွေရဲ့ ကြီးပွားတိုးတက်မှုဆိုင်ရာ ကိစ္စတွေကို လွှမ်းမိုးနိုင်တယ် ပြောတယ်။ အဲဒါ ဗီဇသတ္တဝါပဲလို့ ဆရာ ဖတ်ဖူးတယ်”

“ရှင်းပြီ ဆရာ”

ဟု သူပြောလိုက်၏။

“ဗီဇ ဓာတ်၊ ဗီဇသတ္တိရဲ့ ပြုပြင်ပြောင်းလဲပေးနိုင်မှုဟာ နေရာတကာမှာ မလွှမ်းမိုးနိုင်ဘူး တဲ့ ကွ၊ အနည်းအများ လွှမ်းမိုးချုပ်ကိုင်မှု ကွာတတ်တယ်တဲ့ ”

“မရှင်းဘူး ဆရာ”

ထားသက်ပိုင်က ပြောလိုက်သည် ။

“ဒီလိုကွာ၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ရုပ်ရည်သွင်ပြင် ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါပေါ့၊ ပြီးတော့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသိဉာဏ်၊ ပြီးတော့ အာရုံငါးပါးကို ခံယူနိုင်မှု၊ ဘယ်လိုခေါ်မလဲကွာ၊ ဥပမာ . . . အနံ့ခံကောင်းတာ၊ မကောင်းတာ၊ အဲဒီလိုမျိုးပေါ့၊ အဲဒီအချက်တွေအပေါ်မှာ ဗီဇသတ္တိဟာ အလွှမ်းမိုးနိုင်ဆုံးပဲတဲ့ ၊ ဗီဇမတူလို့ အဲဒါတွေ မတူနိုင်ဘူးပေါ့ကွာ”

“ရှင်းပါပြီ ဆရာ”

“နောက်ပြီး စိတ်နဲ့ ဆိုင်တာ၊ စိတ်လှုပ်ရှားမှုဖြစ်တာ၊ စိတ်ပြောင်းလဲတတ်တာ၊ စိတ်တည်ငြိမ်မှုရှိတာ၊ တက်ကြွဖျတ်လတ်တာ၊ ပျင်းရီ ထိုင်း

မှိုင်းတာ၊ အဲဒီလက္ခဏာတွေကျတော့ ဗီဇက အသင့်အတင့် လွှမ်းမိုးတယ်တဲ့ ၊ ပြောချင်တာက အဲဒီစိတ်နဲ့ ဆိုင်ရာ လှုပ်ရှားမှုတွေဟာ ဗီဇကြောင့် တချို့ တစ်ဝက်ပါတယ်ပေါ့ကွာ”

“အဲ . . . ဗီဇ လွှမ်းမိုးမှုအနည်းဆုံး အရာတွေကတော့ အလေ့အကျင့်နဲ့ တမင်ဖန်တီးပြီးမှ ရ တဲ့ ကိစ္စမျိုးတွေပေါ့၊ ဟန်ပန်အမူအရာ၊ ခံယူချက် ယုံကြည်ချက်၊ ကောင်းဆိုး ခွဲခြားနိုင်မှု၊ အဲဒါတွေ ဟာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အလေ့အကျင့် ဖန်တီးရယူနိုင်တဲ့ ကိစ္စတွေမို့ ဗီဇကလွှမ်းမိုးနိုင်မှု အနည်းပါး ဆုံးပဲတဲ့ ”

“ကျွန်တော် တစ်ခု စဉ်းစားမိတယ် ဆရာ၊ ဒီဗီဇသတ္တိဟာ အနုပညာရှင်တွေမှာ ပိုပြီးပေါ်လွင်နေမလားဘဲ”

“ဟုတ်တာပေါ့ မောင်စိုးဝေ မင်းပြောတာ သိပ်ဟုတ်တယ်၊ အနုပညာရှင်တွေမှာ တော့ အဓိက အရင်းခံ ဗီဇပဲတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်က ဒုတိယနေရာမှာ ပဲရှိတယ်၊ အနုပညာအသိုင်းအဝိုင်း ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကြီးလာရတဲ့ လူတိုင်း အနုပညာရှင်မဖြစ်တာဟာ ဗီဇမပါလို့ ဆိုတာ ရှင်းတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဗီဇပါတဲ့ ဗီဇရှိတဲ့ အနုပညာရှင်မှာ လဲ သူအောင်မြင်ဖို့ ကျော်ကြားဖို့ ဆိုတာကြတော့ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ဆိုင်သွားပြန်ရော သူ လေ့လာလိုက်စားနိုင်ခွင့် သူ့မှာ ဆရာသမားကောင်းတွေနဲ့ တွေ့ခွင့်၊ အားပေးကူညီမှုတွေ ရနိုင်ခွင့်၊ အဲဒီ ပတ်ဝန်းကျင်တွေရဲ့ ၊ အထောက်အကူဟာလဲ ဗီဇရှိတဲ့ အနုပညာသမားအတွက် အရေးကြီးလာပြန်တာပဲ၊ အနုပညာဗီဇရှိတဲ့ သူတွေဟာ ငယ်ငယ်ကတည်းက အစွမ်းအစတော့ ပြတတ်ကြတယ်တဲ့ ။ ဒါပေမယ့် ပတ်ဝန်းကျင်က သူ့ရဲ့ အတွေ့အကြုံ၊ အလေ့အကျင့်၊ စိတ်ဓာတ် ရင့်ကျက်မှုတွေ ပေးနိုင်တာမို့ အသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ကျော် ပြီးမှ ပဲ သူတို့ ဟာ ထင်ရှားလာတတ်ကြတယ်လို့ ဆရာ ဖတ်ဖူးတ

ယ်၊ အောင်မြင်တဲ့ အနုပညာရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ ဆိုတာ သူများ တွေ ထက် အာရုံခံစားမှု၊ တွေ့ထိ သိရှိမှုမှာ သိမ်မွေ့ပါးနပ်စွာ စူးရှနေဖို့ လိုပြန်တယ်တဲ့ ၊ စောစောက ဆရာပြောခဲ့တဲ့ အာရုံငါးပါးကို ခံယူနိုင်မှုပေါ့ကွာ၊ ပြီးတော့ ဒုတိယတစ်ခုက စိတ်ကူးစိတ်သန်းနဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားမှုဟာ သာမန်လူတွေနဲ့ မတူကြဘူးတဲ့ ၊ အဲဒီစွမ်းရည်တွေဟာ ဗီဇစိတ်ကြောင့်ရတဲ့ စွမ်းရည်တွေပဲတဲ့ ၊ ဆရာပြောခဲ့သလိုပေါ့ ပန်းချီဆရာ ဖြစ်လာမယ့် သူဟာ အရောင်တွေကို စိတ်ဝင်စားတာ၊ ခံစားရတာ၊ ခွဲခြားတတ်တာ တခြားသာမန်လူတွေထက်သာတယ်၊ ဒါ ဗီဇသတ္တိပဲ၊ တတိယအချက်ကတော့ အဲဒီ အနုပညာရှင်ရဲ့ အသိဉာဏ်၊ ဇွဲသတ္တိစိတ်နေ စိတ်ထားနဲ့ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး အရေးကြီးတယ်တဲ့ ၊ အဲဒါတွေဟာ လဲ ဗီဇအနည်းအကျဉ်းလွှမ်းမိုးတတ်တာပဲတဲ့ ၊ ဒါပေမယ့် စတုတ္ထ အရေးကြီးဆုံးအချက်ကတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ပဲလို့ ဆိုတယ်၊ ဘယ်လောက်တော်တဲ့ ဗီဇရှိတဲ့ အနုပညာရှင်ပဲဖြစ်ဖြစ် အားပေး အားမြှောက်ပြုပေးတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် မရှိရင် တိမ်မြုပ်နေမှာ ပဲတဲ့ လေ ...”

ဆရာက စကားဖြတ်ပြီး ဆေးလိပ်ကို မီးညှိဖွာသည်။ ။

“ထုတ်ဝေပေမယ့်သူမရှိလို့ တိမ်မြုပ်နေရတဲ့ စာရေးဆရာတွေကဗျာဆရာတွေ၊ ဒါမျိုးတွေ ပေါ့နော်”

“ဟုတ်တာပေါ့ ထားသက်ပိုင်”

မီးခြစ်ဆံကို ခါငြိမ်းရင်း ဆရာပြောသည်။ ။

“ချုပ်လိုက်ရင်တော့ကွာ ဗီဇသတ္တိဟာ လူတွေရဲ့ ရုပ်ရည်သွင်ပြင်၊ ဥပမာ ဆံပင်ကောက်တာ ဖြောင့်တာ၊ အသားဖြူတာ မည်းတာ၊ ဒါတွေကို ဖြစ်စေတယ်၊ ပြီးတော့ အနုပညာရှင်တွေ သိပ်တော်တဲ့ သင်္ချာပညာရှင်ကြီးတွေ ဒါတွေကို ဖြစ်လာစေတယ်၊ ဒါတွေကတော့ ဘ

ယ်လိုမှ ယှဉ်ပြိုင်လို့ မရတာတွေဘဲ၊ အနံ့ခံကောင်းတာ၊ အရောင်ကို ခွဲခြားမှုတော်တာ၊ အာရုံခံစားမှုမှာ ဆင်းဆက်တစ်ဖြစ်တာ စူးရှတာပေါ့ ကွာ သင်္ချာဉာဏ်ရှိတာ ဒါတွေဟာ ဗီဇပေးတဲ့ သတ္တိတွေပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဗီဇ က နည်းနည်းပဲ ထိန်းချုပ်နိုင်တဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားမှု၊ တည်ငြိမ်မှုတွေ၊ ဖျတ် လတ်မှု လေးလံထိုင်းမှိုင်းတွေဟာ လေ့ကျင့်ပြီးပြုပြင်သွားလို့ ရတယ် ကွာ၊ ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် အသိဉာဏ်နဲ့ ထိန်းချုပ်ပြီးလေ့ကျင့်မယ်ကွာ၊ ဒါ တွေဟာဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ ဒီတော့ ဘဝမှာ လောကဓံကို ခံရတဲ့ အခါ ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုးကိုရင်ဆိုင်ရတဲ့ အခါ ဗီဇနဲ့ လို့ ဆိုပြီး ငုံ့ခံမနေဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ တွန်းလှန်နိုင်အောင် ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် စိတ်ကိုလေ့ကျင့်ယူဖို့ က အရေးကြီးတယ်ကွာ”

နေပြောက်ကလေးတို့ သည် နေရာပြောင်း၍ အရိပ်သည် အနည်းငယ် ကျဉ်းမြောင်း လာပြီ။

“ကဲ . . . နောက်နေ့ ဆက်ဆွေးနွေး တာပေါ့ကွာ . . . ”

ဟု ဆရာက လက်မှ နာရီကို ကြည့်ရင်း စကားစ ဖြတ်သည် ။

ထားသက်ပိုင်နှင့်ပြိုင်တူ ထရပ်လိုက်၏။

“မနေ့ညက မင်းဘာလို့ မလာလဲ စိုးဝေ”

ဟု ဆရာက မော့ကြည့်ရင်း မေးသည် ။

“မနေ့ညက ပိုအေးတော့ ဖေဖေ မသက်သာလို့ ပါ ဆရာ၊ ဒီအတိုင်း ဆို ဖေဖေ ဒီဆောင်းကုန်မယ်မထင်ဘူးလို့ ကြီးကြီးတင်က ပြောတယ် . . . ”

ဆရာ မသက်မသာ သက်ပြင်းချတာ တွေ့၏။

“ဆေးရုံတင်မလား၊ ငါ . . . ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

ယှဉ်တွဲ၍ အထွက်မှာ ထားသက်ပိုင် သူ့ကိုကြည့်ကာမေးသည်။

“မလိုသေးပါဘူးဟာ”

ဟု သူပြန်ဖြေ၏။

ထားသက်ပိုင်၏ ကရုဏာစကားသည် ရင်ထဲသို့ လှိုင်းနှယ် ဂယက် ထစေပြန်သည်။

*

(၈)

မြို့မ စာကြည့်တိုက်ထဲကအထွက်မှာ ကူးလာသည့် ကဗျာစာရွက်တစ်ရွက်ကို သူ ဖတ်လာမိသည်။

“ဟေ့ . . .”

အသံကြားလို့ မော့အကြည့်မှာ ထားသက်ပိုင်ကို မြင်သည်။ စက်ဘီးကို အရှိန်သတ်လျက် စက်ဘီးပေါ်မှ ဆင်းကာ သူ့အနားမှာ လာရပ်၏။

“ဘာစာရွက်လဲ”

ဟု မေးသည်။

“ကဗျာ . . . မဂ္ဂဇင်း တစ်အုပ်ထဲမှာ တွေ့လို့ သိပ်ကြိုက်လို့ ကူးလာတာ”

သူပြောလိုက်သည်။

ပြီးတော့ ထားသက်ပိုင်ကို နတ်သျှင်နောင်၏ ရတုထဲမှ တစ်ပိုင်းတစ်စကို သူပေးခဲ့မိတာ ပြန်သတိရနေ၏။

သူ့နှယ်ပင် ထားသက်ပိုင်လည်း သတိရသွားဟန်တူသည်။ စက်ဘီး

လက်ကိုင်ကို လက်ဖြင့် ပွတ်သပ်ပြီးနေတာတွေ့၏။

“ငါ့ကို မေးမဖတ်ဘူးလား”

မြို့မ စာကြည့်တိုက်ရှေ့မှာ အတူလျှောက်လာစဉ် သူက စာရွက်ကို ခေါက်နေတာ မြင်ရင်း ထားသက်ပိုင် မေးသည်။ ။

ထားသက်ပိုင်၏ မျက်နှာကို သူတစ်ချက်ဝေကြည့်သည်။ ။ ပြီးတော့ ပြီးဟန်ပြုလျက် ...

“ဒီတစ်ခါ ဆရာကြီးကို မတိုင်နဲ့ နော်”

ဟု ပြောသည်။ ။

“ဟာ ... နင်ကလဲ”

ထားသက်ပိုင်၏ မျက်နှာ သွေးရောင်လွှမ်းသွားပြီး အကြည့်ကိုလွဲ၏။

“အလကား နောက်တာပါဟာ၊ ကဗျာက အန္တိမမိုးတဲ့ ။ အခြေအနေ တစ်ခုက တစ်ခု အပြောင်းအလဲကို ရေးထားတာ၊ မိုးအကုန် ဆောင်းအပြောင်း ကာလလေးကိုရေးတာ၊ ရော့ ဖတ်ကြည့်”

ကဗျာစာရွက်ကို သက်ပိုင် လက်သို့ လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ။

“ပေး စက်ဘီး ... ငါတွန်းခဲ့မယ်”

စက်ဘီးလက်ကိုင်ကို ထားသက်ပိုင်လက်မှ ယူလိုက်သည်။ ။ သူ့ကို နားလည်စွာဖြင့် ဝေကြည့်စဉ် ကော့လျားသော မျက်တောင်ကိုမြင်ရင်း ရင်ဖိုချင်ပြန်၏။ ထားသက်ပိုင်က ကဗျာစာရွက်ကို ငုံ့ဖတ်ရင်း လျှောက်သည်။ ။

အန္တိမမိုး ...

ခဲပုပ်ရောင် တိမ်တစ်ဆုပ်

ကျွန်ုပ်တို့ ခေါင်းပေါ်မှာ ၊

ကောင်းကင် ပင်လယ်ထဲက

ဝဲကတော့ တစ်ပွက်

အစက်ကလေး တစ်စက်လို . . .

အပြာရောင်ထဲကို စီးဖြတ်

မှတ်သန်ရဲ့ အဆုံးသတ် အကျန်အကြွင်းဟာ

မာန်သွင်းလို့ လဲ ညိုမှောင်မလာ

ဟိုတောင်မှာ မခြိမ်း

ပြိုမယောင်လဲ ပိန်းပိတ်နေတာမဟုတ်

(ဒါပေမယ့် . . .) ဆုတ်ခွာသူတို့ ရဲ့ လမ်း

သွေးရူးသွေးတန်းထုံးစံ

မိုးပြေးတစ်ပြိုက်လို ဖန်တီးပြန်ရဲ့ . . .။

မိုးရေခွဲစို

ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်ဆဲ

ခဲပုပ်ရောင်ဟာ တဖြည်းဖြည်းလွင့်

မကြာမြင့်မီမှာ . . .

ကောင်းကင်ဟာ ပြာကြည်စင်

ဒီလိုနဲ့ . . . ရာသီခွင်အသစ်ပြောင်းတော့မယ်

ရှေ့တူရှုကိုကြည့်လိုက်၊ ငုံ့လိုက်နှင့် ထားသက်ပိုင်က လမ်းလျှောက်

လာသည်။ ။

“မြင်းလှည်းတိုက်မိနေပါဦးမယ်ဟာ၊ နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး ဖတ်ချင်ဖတ်”

ဟု သူပြော၏။

“ဖတ်ပြီးပြီ ကြိုက်တယ်၊ ငါ ကူးထားဦးမယ်၊ ငါ့ကိုပေး”

ကဗျာစာရွက်ကို ခေါက်ရင်း ထားသက်ပိုင် ပြောတော့ သူခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟေ့ကောင် စိုးဝေ”

မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ စက်ဘီးဖြင့် ဖြတ်လာရင်း လှမ်းအော်သော သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို တွေ့သည်။ ။

“ဘယ်လိုလဲ အဆင်ပြေနေပြီလား”

ဖြတ်ကျော်စဉ်မှာ တစ်ယောက်က လှမ်းနောက်သွား၏။ အားနာဟန် ထားသက်ပိုင် မျက်နှာကို ရုတ်ခြည်းအကြည့်ရောက်သည်။ ။ ထားသက်ပိုင်က တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင်။ စာရွက်ဖတ်၍ လမ်းလျှောက်လာသော ထားသက်ပိုင်၏ ဘေးမှ စက်ဘီးကို တွန်းကာ ယှဉ်လျှောက်လာသည့်သူ့ကို တစ်မျိုးထင်နေကြပြီဟု နားလည်လိုက်၏။

★

(၉)

“အရက်သမား ထောင်ထွက်တစ်ယောက်သားနဲ့ သမီး ဘယ်လိုလုပ် အပေါင်းအသင်း ဖြစ်နေရတာလဲ သမီးရယ်၊ သမီးကို တစ်ခါလဲ စော်ကားမော်ကား ရိုင်းရိုင်းပျပျ လုပ်ပြီးပြီ သမီး မမှတ်ဘူးလား”

မေ့မေ့စကားကို ထားသက်ပိုင် ခေါင်းငုံ့ရင်း နားထောင်နေသည် ။
စားပွဲပေါ်မှ ဖော်မီကာ အကွက်ကလေးတွေကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်နေမိပြန်၏။

“ဆရာ့ဆီမှာ စာအတူတူသင်တာတောင် မေမေကတော့ ကြိုက်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ သမီးပညာရေးမို့ မေမေမတားတာ၊ ဒီသူငယ်လေးတွေက ဟာ ဒီမြို့မှာ လူဆိုးလူတေလေးတွေ ဆိုတာ အားလုံးသိကြတာပဲ၊ ခပ်တန်းတန်းနေပေါ့ သမီးရယ်၊ အတူတူ လမ်းသွားလမ်းလာလုပ်ဖို့ မကောင်းဘူး၊ တစ်ယောက်ယောက်က မြင်သွား၊ တွေ့သွားရင်လဲ သမီးဂုဏ်သရေကို ထိခိုက်မယ်၊ အဆင့်အတန်း တူတာမတူတာ၊ ဆင်းရဲတာ ချမ်းသာတာတွေ မေမေတွက်ပြီး၊ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး နော်၊ အရက်သမား၊ ဖဲသမား၊ ထောင်ထွက်တစ်ယောက်ရဲ့ သားဆိုတာတော့ ဘယ်သူမှ မကြိုက်နိုင်ကြတဲ့ ဝိသေသတွေပဲ”

“သမီးတို့ သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေတွေလို ရိုးရိုးဆက်ဆံကြတာပါ မေမေ”

မျက်လွှာကို ပင့်ရင်း ခပ်ဖြည်းဖြည်းပြောသည် ။

“အဲဒီလို သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေ ဖြစ်စရာကို အကြောင်းမရှိဘူး သမီး၊ အဲဒီလို သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေ ဖြစ်တာကိုက သမီးဂုဏ်ငယ်တယ်၊ ရိုးရိုးဆက်ဆံလို့ မေမေ ဒီလိုပြောနေတာပေါ့၊ သမီးသာ ဆန်းဆန်းဆက်ဆံကြည့်ပါလား၊ မေမေ သမီးကို သတ်ပစ်လိုက်မယ်၊ ပြီးတော့ ရှက်လွန်းလို့ မေမေလဲ ကိုယ့်ဘာသာ သတ်သေပစ်လိုက်မယ်”

“မေမေရယ် မဟုတ်တာတွေ ပြောမနေပါနဲ့ ၊ သမီး အယူအဆက သူ့အဖေ အရက်သမား၊ ဖဲသမား၊ ထောင်ထွက်ပေမယ့် သူက အရင်လို မရိုင်းဘူး၊ ချေချေငံ ဂျီလာတယ်၊ ဒါကြောင့် သမီး

အခေါ်အပြောလုပ်တာပါ”

“မလိုဘူး သမီး၊ နောက်တစ်ခါ အဲဒီလို တရင်းတနှီးနေတာကို မေမေကြားချင်ဘူး”

“မေမေ့ကို ပြောတဲ့ သူက ပိုပြောတာပါ”

“အပေါင်းအသင်းကြောင့် ဂုဏ်တက်သလို အပေါင်းအသင်းကြောင့် ဂုဏ်ပျက်တာလဲရှိတယ် သမီး၊ အပေါင်းအသင်းကို ရွေးပေါင်းရတယ်”

မေမေ့မျက်နှာကို ကြည့်ရင်း နားထောင်လျက် ဘာမှ ပြန်မပြောမိတော့။

“အရက်သမား၊ ဖဲသမားရဲ့ သားဟာ အရက်သမား ဖဲသမား ဖြစ်လာဖို့ လမ်းများ တာပေါ့၊ အခု မဖြစ်သေးလဲ နောက်ဖြစ်လာနိုင်တာပဲ၊ ဒီလို လူမျိုးကို မပေါင်းနဲ့ သမီး”

ထားသက်ပိုင် သက်ပြင်းရှည်ကို ချမိပြန်သည် ။

မြမြဦး စကားတို့ ကိုကြားတော့ အားငယ်ချင်စိတ်ဝင်သည် ။ ရင်ထဲမှာ ထိခိုက်ကြေကွဲစွာလည်း ခံစားရပြန်၏။

“နင် သူ့ပြန်မမေးနဲ့ နော်၊ ငါပြောပြတာက ထားသက်ပိုင်ကတော့ နင့်ကို နားလည်တယ်၊ သူ့အိမ်က နင့်ကို နားမလည်ဘူးဆိုတာ နင်သိစေချင်လို့ ”

“ကျေးဇူးပဲ မြမြဦးရာ၊ ငါ အနေအထိုင် ဆင်ခြင်ရမှာ ပေါ့၊ ငါ့ကြောင့် သူ့ကို ဘာမှ မထိခိုက် စေချင်ပါဘူး”

ဟု မြမြဦးကို သူပြန်ပြောလိုက်သည် ။

မြမြဦးနှင့် သူက တစ်လမ်းကျော်မှာ မို့ ခဏခဏတွေ့သည် ။ မြမြဦး

က ထားသက်ပိုင်နှင့် အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်းမို့ ထားသက်ပိုင် သူ့ကို ဖွင့်ပြောတာဖြစ်မည်။ ဘာဖြစ်ဖြစ် ထားသက်ပိုင် သူ့ကို နားလည်ကြောင်း သိရခြင်းကိုကား ကျေနပ်မိပြန်သည်။ ။

*

(၁၀)

“ဆရာ တစ်ခု မေးချင်လို့ ပါ ဆရာ”

ဆရာက ခေါင်းကို ဆတ်ပြသည်။ ။ ထားသက်ပိုင်က လွယ်အိတ်ထဲ ကို စာအုပ်ထည့်နေရာမှ သူ့ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ။

“အရက်သမား သား တစ်ယောက်က အရက်သမားဖြစ်လာဖို့ များလား ဆရာ၊ ဖဲသမား သား တစ်ယောက်ကရော ဖဲသမားဖြစ်လာနိုင်လား ဆရာ”

သူ့အမေးကြောင့် ထားသက်ပိုင်က လွယ်အိတ်ကို ရင်မှာ ပိုက်ရင်း သူ့ကို ခပ်စူးစူး ကြည့်နေတာ တွေ့၏။ သူကတော့ ထားသက်ပိုင်ကိုမကြည့်ဘဲ ဆရာ့အဖြေကို နားစွင့်ထားလိုက်သည်။ ။

“အရက်သမား၊ ဖဲသမားတွေရဲ့ သားတွေဟာ တခြားလူတွေနဲ့ စာလို့ ရှိရင်တော့ အရက်သမား ဖဲသမားဖြစ်ဖို့ လမ်းပိုများ တယ် မောင်စိုးဝေ၊ ဒါက ရှင်းရှင်းလေးပါ။ အတုမြင် အတတ်သင်ဆိုတဲ့ စကားရှိတယ်မဟုတ်လား၊ သူ့ဘေးပတ်ဝန်းကျင်မှာ မမြဲတစေ တွေ့နေရတဲ့ အရာ ကို သူရင်းနှီးသွားနိုင်တာပဲပေါ့၊ ဒါပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့် ဖြစ်လာနိုင်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုပဲ၊ ဗီဇသတ္တိကြောင့် အရက်သမားသားဟာ အရက်သမား ဖြစ်ရမယ် ပြောလို့ ရတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဆရာပြောခဲ့ဖူးတာပဲ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့် ရလာတဲ့ ဖြစ်လာတဲ့ ကိစ္စတွေကျတော့ ကိုယ့်အသိပညာ၊ ကိုယ့် စိတ်အင်

အားနဲ့ ခုခံတားဆီးရနိုင်တယ်လေ၊ ဗီဇပညာရှင်တွေက ကြွက်တို့ ၊ ယုန်တို့ ၊ ပူးတို့ ကို အရက်တိုက်ပြီးတော့ မျိုးဆက်တော်တော်များများ မွေးကြည့်ကြတယ်တဲ့ ၊ ပြီးတော့ အရက်ကြိုက်တာဟာ မျိုးရိုးဗီဇကြောင့် မဟုတ်ဘူး ဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို သူတို့ ချခဲ့ကြတယ်ကွ”

“ရှင်းပါပြီ ဆရာ”

“ဆရာ ဆက်ပြောဦးမယ်၊ မင်းတို့ အချိန်ရလား”

“ရပါတယ် ဆရာ”

ဟု ထားသက်ပိုင်က ပြန်ဖြေ၏။

“ပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့်လို့ ဆရာ အခုနပြောခဲ့တယ်၊ အရက်သမား ဖဲသမားတင် မကဘူးကွာ၊ လူဆိုးလူမိုက် ဒုစရိုက်သမားတွေဟာ အဓိကပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့် ဖြစ်ကြတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဘယ် ပတ်ဝန်းကျင်လဲ၊ ဆရာတို့ သေသေချာချာ ထောက်ပြဖို့ စွပ်စွဲဖို့ ဆိုတာက မလွယ်ဘူး၊ ဒါတွေဟာ ဗီဇမှာ လုံဝတာဝန်ကင်းတယ်လို့ တော့ မပြောရဲဘူးတဲ့ ၊ ဒါပေမယ့် ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ စာရင် မပြောပလောက်ဘူး၊ စောစောက ပြောသလို ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာက ဗီဇက လွဲတဲ့ အရာအားလုံးကို ခေါ်တာဆိုတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ဟာ အများကြီးပဲ၊ ရာသီဥတု တောတောင်ရေမြေ ဒါတွေလဲ ပါမယ်၊ အဲဒီများ တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်တွေထဲက ဘယ်ပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့် လူတွေ လူဆိုးဖြစ်ရတယ်ဆိုတာ ပြောလို့ မလွယ်ဘူးတဲ့ ၊ လူတွေကတော့ သူတို့ ဥပါဒါန်အစွဲရှိတဲ့ အနီးဆုံးပတ်ဝန်းကျင်ကို တရားခံရှာ တတ်ကြတယ်တဲ့ ၊ ဒါ မဟုတ်ဘူး တဲ့ ၊ ဥပမာကွာ ဒုစရိုက်မှုတွေပေါလာတာဟာ လူတွေ ဆင်းရဲကျပ်တည်းလို့ ဆိုတာ လူတိုင်းပြောကြလက်ခံကြတယ်၊ ဆင်းရဲကျပ်တည်းတယ်ဆိုတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို တရားခံရှာတယ်၊ ဒါ သူ့တစ်ခုတည်းကြောင့် မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ထင်ရှားတယ်၊

ဆင်းရဲကျပ်တည်းတဲ့ သူတိုင်း ဒုစရိုက် ကျူးလွန်ကြသလား၊ ပိုက်ဆံချမ်းသာပြည့်စုံတဲ့ သူတွေရော ဒုစရိုက် မကျူးလွန်ကြဘူးလား၊ ဒါ စဉ်းစားစရာပဲ၊ ပြီးတော့ မင်းတို့ စဉ်းစားကြည့်၊ မိန်းကလေးတွေ မကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးတွေ လုပ်စားကြတာဟာ စီးပွားရေးကျပ်တည်းမှုတစ်ခုတည်းကြောင့်ပဲလား၊ ဒါဆို ဆင်းရဲတဲ့ မိန်းကလေးတွေ အများ စုက ဘဝကို ရုန်းကန်နေကြတာတွေ ဘယ်မှာ သွားထားမလဲ၊ ဆင်းရဲတဲ့ မိန်းကလေးတိုင်း ဒီအလုပ်ကို လုပ်စားကြဘူး၊ နယူးယောက်မြို့ မှာ မကောင်းတဲ့ မိန်းကလေး (၂၀၀၀)ကို စစ်တမ်းကောက်ကြည့်တဲ့ အခါ ၂၅ ရာခိုင်နှုန်းပဲ စီးပွားရေးကျပ်တည်းလို့ ဒီအလုပ်ကို လုပ်စားတယ်ဆိုတဲ့ အဖြေထွက်တယ်၊ ကျန်တဲ့ သူတွေဟာ မကောင်းတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် အမျိုးမျိုးက တွန်းပို့လိုက်လို့ ဒီဘဝကို ရောက်လာကြတာပဲ၊ မကောင်းတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာက အများကြီးပေါ့၊ မကောင်းတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်က ဖျက်ဆီးပြီး အတင်းအကြပ်လုပ်ခိုင်းခဲ့တာ၊ မကောင်းတဲ့ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းက မှူဆွယ်ပြီး ဖျက်ဆီးခဲ့တာ၊ အလုပ်လုပ်ဖို့ ပျင်းတာ၊ ငွေကို သက်သက်သာသာနဲ့ ရနိုင်တယ်ထင်တာ၊ အဲဒီလို တိုက်တွန်းစေ့ဆော်ပေးတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်တွေကြောင့် ဒီဘဝတွေကို ရောက်ကြတာလို့ ဆရာ ဖတ်ဖူးတယ်”

ဆရာက စကားကို ဖြတ်၍ ရေနွေးကြမ်းငှဲ့၏။

“မကောင်းတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ကြုံလာရင် အဲဒီပတ်ဝန်းကျင်က အရိုက်အခတ်ကို ခံနိုင်ဖို့ ၊ ကျော်လွှားနိုင်တဲ့ ဇွဲသတ္တိရှိဖို့ ၊ အသိဉာဏ်ရှိဖို့ ဒါတွေ လိုအပ်တာပဲပေါ့ ဆရာ”

“အဲဒါ အချုပ်ပဲ မောင်စိုးဝေ၊ ဒါမကောင်းဘူးဆိုတာ အသိဉာဏ်က သိရင် မကောင်းတာကို မလုပ်ဖြစ်အောင် ရှောင်နိုင်အောင် စိတ်ဓာတ်က

ရင့်ကျက်ခိုင်မာနေရမယ်၊ ဒါပါပဲ”

“ကျေးဇူးပါပဲ ဆရာ”

“ဆရာ ဒီနေ့ ပြောခဲ့တာတွေ ကျွန်မ အမြင်အရမ်းရှင်းသွားလို့ ကျေးဇူးပဲ ဆရာ”

ပြောရင်း ထားသက်ပိုင်နှင့်သူ ထရပ်လိုက်ကြ၏။

ပြီးတော့ ဆရာ့ခြံဝင်းထဲမှ ထွက်သည် ။ ထားသက်ပိုင်က စက်ဘီးကို မစီးသေးဘဲ တွန်း၍ လျှောက်လာ၏။

“သွားလေ ထားသက်ပိုင် စက်ဘီးစီးသွားနှင့်”

“ရပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မျက်နှာကို တစ်ချက် ငဲ့စောင်းကြည့်ကာ . . .

“ငါနဲ့ အတူ လျှောက်တာ တစ်ယောက်ယောက်က တွေ့ပြီး အပြောခံနေရမှာ စိုးလို့ ”

ထားသက်ပိုင်က သူ့မျက်နှာကို ငေးကြည့်ရင်း . . .

“ငါရင်ထဲမှာ ရှင်းသွားပြီ စိုးဝေ၊ ရင်ထဲမှာ ရှင်းနေတဲ့ အရာမှန်သမျှ ငါ လုပ်ရဲတယ်၊ ငါ့ရင်ထဲမှာ မှန်တယ်လို့ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ယုံဖို့ ပဲ အရေးကြီးတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

“နင် ဘာပြောချင်တာလဲ”

“နင်နဲ့ တွဲသွားတဲ့လာကိစ္စ၊ ဘယ်သူပြောပြော ငါ့ရမစိုက်ဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ နင့်ကို ငါယုံလို့ ”

“ဒါပေမယ့် ငါ့ အဖေက အရက်သမား၊ ဖဲသမားဆိုတော့ . . .”

“အရက်သမား၊ ဖဲသမားသားဟာ အရက်သမား ဖဲသမား မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ငါ့ရင်ထဲမှာ ရှင်းသွားပြီ စိုးဝေ၊ ငါပေါင်းတာ နင့်ကို၊ နင့်အဖေကိုမှ မဟုတ်ဘဲ”

သူ ထားသက်ပိုင်ကို အကြည့်ဆုံလိုက်၏။ ထားသက်ပိုင်က သူ့ကို ပြန်ပြီး စူးစိုက်ကြည့်နေ ပြန်သည် ။

“ငါ့ကို ဒီလို နားလည်ပေးတာ အရမ်းပျော်သွားတာပဲ ထားသက်ပိုင်ရယ်၊ ငါ . . . ငါ့ကို နားလည်တဲ့ သူဟာ ဆရာနဲ့ နင်ပဲ၊ ငါအားရှိသွားပြီ”

လက်ဝါးကို လက်သီးဆုပ်ဖြင့် ဖွဖွထုရင်း သူ အားတက်သရော ပြောနေမိပြန်၏။

*

(၁၁)

နီဝင်ဘာ၏ ဆောင်းနှင်းစက်တို့ သည် ဖေဖေအလောင်းထည့်ရာ ခေါင်းပေါ်သို့ တစ်ညလုံး ကျနေခဲ့ပြီထင်၏။

ဖေဖေ အလောင်းကို ညနေကတည်းက ခေါင်းမှာ ထည့်ပြီး အိမ်ရှေ့မှာ လေးတိုင်စင်ဖြင့် တင်ထားခဲ့ရာ မနက်စောစော သူ ကန်တော့ရန် ခေါင်းနား ရောက်ခဲ့၏။

ခေါင်းမှာ နှင်းစက်တို့ ဖြင့် စိုထိုင်းထိုင်းဖြစ်နေသည် ။ အဖေ၏ အသည်းတွေ အဆုတ်တွေသည် ဘာဖြစ်နေသည် မပြောတတ်ပါ။ ဖေဖေသေပြီး မကြာမီမှာ ပင် အနံ့အသက် ခပ်ပြင်းပြင်း ထွက်လာတော့၏။

ကြီးကြီးတင်ကတော့ ကျောက်ဖရုံသီးကိုခွဲ၍ ခေါင်းထဲသို့ ထည့်ပေးသည်။ ။

ကျောက်ဖရုံသီးက အနံ့အသက်ကို စုပ်သည် ဆို၏။ ခေါင်းကို ချက်ချင်းပြင်ပြီး အိမ်ရှေ့မှာ ထုတ်ထားကြရသည်။ ။

ဦးသုံးကြိမ်ချလျက် ကန်တော့ပြီး ခေါင်းနားမှာ သူရပ်သည်။ ။ အဖေ နာမည်နှင့် အသက်ကို ရေး၍ ကပ်ထားသော စာရွက်မှာ နှင်းတို့ စိုရွဲ၍ မင်တို့ ပြန့်လွင့်နေကြပြီ။

အိမ်ထဲကို သူပြန်ဝင်ပြီး မကြာခင်မှာ ပင် လမ်းထဲက ဘကြီးခင်တို့ လူသိုက်ရောက်လာကြ သည်။ ။

ကူညီလုပ်ကိုင်စရာရှိသည် တို့ ကို လုပ်ပေးရင်း ကြီးကြီးတင်ကို လှမ်းကြည့်တော့ အိမ်တိုင်မှာ ခပ်ငူငူ ထိုင်နေတာ တွေ့သည်။ ။

“ငါ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

အောင်မြတ်ကျော် ရောက်လာသည် ။ ညကလည်း အောင်မြတ်ကျော် ညဉ့်နက်မှ ပြန်သွားခဲ့ ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

“စိုးဝေ ခဏ”

အောင်မြတ်ကျော်က သူ့ကို ခေါ်လိုက်၏။

ပြီးတော့ သူ့အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံတွေကို ထုတ်သည်။ ။

“ဒါ ညက ငါ့ကို ဆရာဦးကြည်ဆွေ ပေးလိုက်တာ၊ မင်းအဖေဆုံးတယ် ကြားကြားချင်းပဲ ဆရာက ငါ့ကို ငွေစုခိုင်းတယ်၊ တို့ ခင်မင်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေဆီက စုကြတာ”

“ဒုက္ခခံလို့ ကွာ”

“ကူညီရမယ့် ကိစ္စပဲ၊ ဆရာတို့ ဒီမနက်လာကြလိမ့်မယ်”

“ညက ခဏရောက်လာသေးတယ်”

“ဪ . . . နေဦး၊ အဲဒီပိုက်ဆံတွေထဲမှာ အများ ဆုံးထည့်တာ၊ ထားသက်ပိုင် သုံးရာတောင် ထည့်ထားတယ်၊ ပြီးတော့ ငါ့ကို မှာ လိုက်တယ်၊ လိုတာရှိရင် သူ့ကိုပြောပါတဲ့ ”

“နေဦးကွာ... ဒီပိုက်ဆံတွေ ကြီးကြီးတင်ကို ပေးလိုက်ဦးမယ်၊ ပြီးရင် အောက်ဆင်းရအောင်”

ပြောပြီး ကြီးကြီးတင်ရှိရာ လျှောက်သွားကာ ပိုက်ဆံတွေကို အပ်သည် ။

ကျောင်းက ဆရာဦးကြည်ဆွေနဲ့ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းတွေ လှူတာပါဟု ပြော၏။ ကြီးကြီးတင်က မျက်ရည်သုတ်ရင်း သူ့ကို ငေးကြည့်သည် ။

ပြီးမှ ပိုက်ဆံကို လှမ်းယူသည် ။

“ကျွန်တော် အောက်မှာ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်လိုက်ဦးမယ် ကြီးကြီးတင်”

ဟု ပြောကာ အောင်မြတ်ကျော်ကို ခေါ်ပြီး အောက်ကိုဆင်းခဲ့၏။

ကြေးစည်သံသည် ဆွတ်ပျံ့နက်ရှိုင်းစွာ ရင်ထဲမှာ စွဲထင်ကျန်ခဲ့၏။ ဖေဖေအလောင်း မြေချပြီးတော့ သူ့ဘေးမှာ ဆရာ ဦးကြည်ဆွေ၊ ထားသက်ပိုင်နှင့် အောင်မြတ်ကျော်တို့ ရှိနေသည် ။ ဆောင်းနေသည် ကုက္ကိုပင်အုပ်အုပ် လွတ်သည့်နေရာမှာ ကျက်ကျက်ပူဆဲ၊ သင်္ချိုင်းဝမှ ထွက်လာကြပြီး . . . ။

“သူ့ဘဝဒုက္ခငြိမ်းသွားတယ်လို့ ပဲ ကောင်းတဲ့ ဘက်က ဖြေပေါ့ကွာ”

ဟု ဆရာဦးကြည်ဆွေက ပြော၏။

“ဖေဖေကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော် သင်ခန်းစာယူစရာတွေ အများကြီးပါ
ပဲ ဆရာ”

ခေါင်းငုံ့ရင်း သူ ပြောသည် ။

“ဘာမှ တော့ အားမငယ်ပါနဲ့ ကွာ မင်းဘေးမှာ တို့ ရှိတာပဲ”

ဟု အောင်မြတ်ကျော်က ပြော၏။

“ဆရာ”

သူ ဆရာမျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်သည် ။

“ဘာလဲ စိုးဝေ”

“ဖေဖေ အခု သေပြီဆရာ၊ ဖေဖေ မရှိတော့ဘူး၊ ဖေဖေ မရှိတော့ရင်
လဲ အရက်သမား၊ ဖဲသမား၊ ထောင်ထွက်ဆိုတဲ့ လောင်းရိပ်ကြီးက ကျွန်
တော့်အပေါ်မှာ ရှိနေဦးမှာ လား”

သူမေးခွန်းကြောင့် ထားသက်ပိုင် သူ့ကိုကြည့်သည့်အကြည့်မှာ ကြေ
ကွဲရိပ်တို့ သန်းနေ၏။ ဆရာက သက်ပြင်းရှည်ကို ချသည် ။

“မင်းက သူ့သားပဲကွာ၊ သူသေသွားတော့လဲ သူ့သားဆိုတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်
က ပျောက်သွားမှာ မှ မဟုတ်တာ မိဘရဲ့ ဆိုးကျိုးကောင်းကျိုးဟာလဲ
သားသမီးကို ရိုက်ခတ်နေတတ်တာပဲ၊ အဲဒီအရိပ်တွေ မကောင်းတဲ့ ဟာ
တွေကို လူတွေက မေ့သွားအောင် မင်းက သိပ်ကောင်းသိပ်တော်အောင်
နေပြီး ဖုံးလွှမ်းအောင်ကြိုးစားဖို့ ပဲ ရှိတော့တယ်”

တရွေ့ရွေ့ဖြင့် လျှောက်ရင်း ကုက္ကိပင်ရိပ်အောက်ကို သူတို့ ရောက်

လာခဲ့ကြသည်။ ။

“ကျွန်တော့်ဘဝမှာ အတတ်နိုင်ဆုံးလူကောင်း ဖြစ်အောင် ကြိုးစားဖို့ ဆရာ့ကို ကတိပေးပါတယ် ဆရာ”

သူ ဆရာ့ကို ကြည့်ရင်း နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ပြောလိုက်မိပြန်၏။

ဆရာ၏ လက်တစ်ဖက်က သူ့ပခုံးပေါ်ကို လာတင်ပြီး ဆုပ်ညှစ်သည်

။

နွေးထွေးသော မေတ္တာဓာတ်သည် ရင်၌ ပျံ့နှံ့သွားတော့၏။

★

(၁၂)

နွေရိပ်နွေရောင်သည် ဆောင်းကိုချိုးဖျက်၍ နေရာယူစပြုပြီ။ ပိတောက်တို့ စိမ်းရွက်ဖြင့် ဖားဖားဝေစည်ကာ ကုက္ကိုရွက်ဟောင်းကို ခြွေ၍ ပုရစ်နုတို့ ဖြင့်ဝေပြီး။ ဥဩ၏ အသံကို တစ်ရံတစ်ခါ ကြားနေရပြီတည်း။

မြေလတ်ဟု ခေါ်၍ ရသော သူတို့ မြို့လေးသည် ဆောင်းမှာ အေးသလောက် နွေမှာ လည်း အပူကဲတတ်ပြန်သည်။ ။ စာမေးပွဲနီးကာမှ ဖျားနာနေမယ်၊ နေကလဲ ပြင်းတယ်၊ မြင်းလည်း မမောင်းပါနဲ့ ဟု ဆရာက ပြောသည်။ ။ ထားသက်ပိုင်ကလည်း ပြောသည် မို့ သူ မြင်းလည်း မမောင်း ဖြစ်တော့။ ကြီးကြီးတင်က သူ့မှာ ဝှက်ထားသည့် ရွှေတိုရွှေစကလေးများ ထုခဲ့သည်။ ။ သူတို့ နှစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ သိပ်ပြီးပူစရာမရှိဟု ကြီးကြီးတင်ပြောသည်။ ။ နင့်အဖေရှိတုန်းက အတင်းတောင်းပြီး ဖဲရိုက်ပစ်မှာ စိုးလို့ ဝှက်ထားခဲ့တာဟု လည်း ကြီးကြီးတင်က ပြောသေးသည်။ ။

ဖေဖေရှိတုန်းကနယ် သိပ်ပြီး ပူပင်စရာမရှိတော့သည် မို့ ဆရာအိမ်မှာ သူ အနေများ သည် ။ ဆရာအိမ်မှာ ပင် ညအိပ်ပြီး သူစာကျက်ဖြစ်သည် ။ တစ်ခါတစ်ရံ အောင်မြတ်ကျော်ပါ လာအိပ်သည့်အခါ အိပ်၏။

ထားသက်ပိုင်နှင့် သူတို့ ၏ သံယောဇဉ်ကြိုးကို အောင်မြတ်ကျော်ပင် မြင်နိုင်သိနိုင်သည့် အဆင့်ကို ရောက်ပြီဟု အောင်မြတ်ကျော်က ပြောဖူးသည် ။

သူ ထားသက်ပိုင်ကို ထပ်၍ ချစ်ရေးမဆိုပါဆိုသည့် စကားကို အောင်မြတ်ကျော်က မယုံချင်။

အကြည့်မှာ အကြင်နာငွေတွေကိုတွေ့သည် ဟု အောင်မြတ်ကျော် ထောက်ပြသည် ။

စကားတို့ မှာ သံယောဇဉ်၏ အနှောင်အတင်းပါသည် ဟု အောင်မြတ်ကျော်စွပ်စွဲသည် ။

တကယ်တော့ သူ့ရင်ထဲက မေတ္တာတရားကို အောင်မြတ်ကျော်ကို သူ့ရင်ဖွင့်ပြခဲ့သည် ပဲ။

ထားသက်ပိုင်၏ ရင်ထဲမှာ ဘာရှိသည် ကိုတော့ အောင်မြတ်ကျော် တွေးသည့်နှယ် သူမတွေးရဲပါ။ အောင်မြတ်ကျော်တွက်သည့်နှယ် သူ တွက်ရဲပါ။ အရာရာသည် မျှော်လင့်သကဲ့သို့ ဖြစ်လာတတ်သည့် သဘော မရှိမှန်း သူနားလည်ခဲ့ပါ၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းတကယ် မပြောရသေးရင်တော့ ဖွင့်ပြောလိုက်တော့၊ နောက်ဆိုတာက ရေရာတာ မဟုတ်ဘူး ၊ တက္ကသိုလ်တွေ ဘာတွေ ရောက်တဲ့ အခါ ကွဲကွာမသွားဘူး ဘယ်သူပြောနိုင်မလဲ”

အောင်မြတ်ကျော် သူ့ကို တွန်းအားပေးသည် ။

(၁၃)

သူ့ဆရာအိမ်ကိုရောက်တော့ ဆရာဆွမ်းကျွေးတစ်ခုကို သွားသည် ဆို၏။ ထားသက်ပိုင်လည်း ရောက်မလာသေး။ အိမ်ဘေး သရက်ပင်အုပ် အရိပ်မှ သူတို့ စာသင်မြဲ စားပွဲလေးမှာ သူ သွားထိုင်သည် ။

စာအုပ်ကို ထုတ်လျက် စားပွဲပေါ်တင်၏။ စာအုပ်ကို လှန်လိုက်စဉ် စာအုပ်ကြားမှာ စာရွက်ငယ်တစ်ခုကို သွားတွေ့သည် ။ ညကမူ သည် စာအုပ်ကြားမှာ သူ ညှပ်ခဲ့တာ ပြန်သတိရ၏။ စာရွက်ငယ်ကို ဖြန့်ဖတ် နေမိပြန်သည် ။

သူ ထားသက်ပိုင်ကို ပေးထားခဲ့ဖူးသည့် စာရွက်ကလေး။ နတ်သျှင် နောင်၏ ရတုမှ သူ ကူးယူထားသော ကဗျာတစ်ပိုင်းတစ်စပါသည့် စာရွက်ကလေး။ သည် စာရွက်ငယ်ကလေးကို ရုံးခန်းမှာ ဆရာ သူပြန်ပေးခဲ့ စဉ်ကစ၍ အမှတ်တရ သူ သိမ်းထားမိခဲ့သည် ပဲ။

ကြင်စကြင်ခွေ၊ ဖြီးထွေမွမ်းစိုင်

သွယ်ထုံးဆိုင်သည် . . .

သက်ပိုင်စိုးစေချင်တော့သည် . . . တဲ့ ။

စာရွက်ကလေးထဲမှ စာသားများကို သူပြန်ဖတ်နေမိပြန်၏။

ခြေသံအကြားမှာ မော့ကြည့်ဖြစ်တော့ ထားသက်ပိုင်ကို ရုတ်တရက် တွေ့သည် ။ ငေးကြည့်ရင်း လက်ထဲက စာရွက်ကို မသိမ်းမိ။

“ဘာကဗျာများ ကူးလာပြန်တာလဲ စိုးဝေ၊ ပြစမ်းပါဦး”

ထားသက်ပိုင်က သူ့ဘေးမှာ လာရပ်ရင်းမေးသည် ။ စာရွက်ကို

သူကြည့်ရင်း ဘာစကားမှ ပြန်မပြောမိ။

“ပြစ်ဒါ၊ ဘာကဗျာလဲ”

စာရွက်ကို လှမ်းယူလိုက်သည် ။ စာရွက်ကလေးက ထားသက်ပိုင်လက်ထဲ ပါသွား၏။

“နင် မဖတ်ချင်တဲ့ ကဗျာပါ ထားသက်ပိုင်ရယ်”

ထားသက်ပိုင်ကိုကြည့်ရင်း သူပြောလိုက်ကာ ရင်မှာ တလှုပ်လှုပ်ခါလျက်နေပြန်၏။ ထားသက်ပိုင်က ကဗျာလေးကို ဖတ်ရင်း မျက်နှာမှာ ရှက်သွေးစို့လာတာ သူသိလိုက်၏။

သူ့ဘေးမှ စားပွဲကို ကွေ့လျှောက်လျက် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်၏။

“နင် သိမ်းထားတာလား”

သူကို ကြည့်ရင်းမေးသည် ။

“နင်က မှတ်မိလို့ လား”

“ငါ ဒီလောက် မှတ်ဉာဏ်မနည်းပါဘူး စိုးဝေ”

ကဗျာ စာရွက်ကလေးကို ပြန်ခေါက်နေရင်း ပြော၏။

“ငါ့ဘဝအတွက် အမှတ်တရလေးတွေကို ငါသိမ်းထားတတ်တယ်”

“ငါ့ကို နာလို့ ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“မနာပါဘူး”

“မညာပါနဲ့ ၊ ဆရာကြီးကို ငါ တိုင်တာပဲဟာ နာမှာ ပေါ့”

“နင့်ကို မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ့ဘဝကို ငါ နာမိတာပါ”

“အခုရော ”

“နင့်ကို ကျေးဇူးတင်နေပါတယ်”

“အမယ် . . . ပိုပြီ”

“တကယ်ပြောတာပါ၊ ငါ့ဘဝကို နာကြည်းပြီးနေတဲ့ အချိန်မျိုးမှာ ဆရာ ပြောခဲ့တဲ့ ဆုံးမစကားတွေက ငါ့ကို အလင်းရောင်ပြပေးခဲ့တာပဲ၊ ငါ့ဘဝကို ငါ မနာဘဲ ရေစုန်မျောနေခဲ့ရင် ဆရာအဆုံးအမတွေ ငါ့နားထဲ ဝင်ချင်မှ ဝင်ခဲ့မှာ ဒါကြောင့် နင့်ကို ကျေးဇူးတင်တယ်ပြောတာ”

“ဒါဆို . . . ဘာနဲ့ ကျေးဇူးဆပ်မလဲ”

ထားသက်ပိုင်ကို သူ စူးစိုက်ကြည့်နေလိုက်မိသည် ။

ထားသက်ပိုင်က မျက်လွှာကို မချ။

“ပြောလေ”

“အဲဒီကဗျာနဲ့ ”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီကဗျာကိုပဲ နင့်ကို ငါထပ်ပေးမယ်၊ နင်သိမ်းထားပါ ၊ အဲဒီကဗျာထဲမှာ ပါတဲ့ နောက်ဆုံးစာကြောင်းလေ၊ သက်ပိုင်စိုးစေချင်တော့သည် တဲ့ ၊ ငါ့ အသက်ကိုတောင် ပိုင်စေချင် စိုးစေချင်ပါတယ် ထားသက်ပိုင်”

ထားသက်ပိုင် မျက်လွှာကို ချသွားသည် ။ ခဏမျှ ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်နေ၏။ သရက်ပင်ပျို တို့ အပေါ်မှ ကျေးဇူးငှက်သံသည် ထင်းထင်းပေါ်လာသည် ။

ပြီးတော့ လွယ်အိတ်ထဲမှ သားရေပိုက်ဆံအိတ်ကလေးကို ထုတ်ယူ

လိုက်တာတွေ့၏။ သားရေ ပိုက်ဆံအိတ်ကလေးကို ဖွင့်ကာ ကဗျာစာရွက်ခေါက်ကလေးကို သိမ်းနေတာ ကြည့်ရင်း သူ့ရင်ထဲမှာ တလုပ်လုပ်ခုန်နေမိပြန်သည်။ ။

“ငါ သိမ်းထားမယ် စိုးဝေ၊ နင်နဲ့ ပေါင်းမိမှ ကဗျာတွေကို ငါလဲ ကြိုက်တတ်လာတယ်”

ပိုက်ဆံအိတ်ကလေးကို လွယ်အိတ်ထဲ ပြန်ထည့်ရင်း စကားရွှင်ရွှင်ကို တမင် ဟန်လုပ်၍ ပြောလိုက်ပြန်၏။

★

(၁၄)

“ဘာလဲကွ၊ ဒီမှာ ပဲ ဘာလို့ ရပ်ထားရတာလဲ”

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ အောင်မြတ်ကျော်ကို ပြန်ပြောပြတော့ အောင်မြတ်ကျော်က အားမလို အားမရ ဆိုသည်။ ။

“ရပ်မထားရင် ဘာပြောဖို့ လိုသေးလို့ လဲ”

“ဟ . . . လိုတာပေါ့၊ မင်းက ချစ်တယ်ဆိုတာ ဆက်ပြောရမယ်လေ”

“ဘာလို့ ပြောတော့မှာ လဲ၊ အဲဒီအဓိပ္ပာယ် သူသိပြီပဲဟာ”

“မင်းဟာကလဲကွာ၊ ဝေ့လည်လည်နဲ့ ဖြောင်ပြောရမယ့် အနေအထား၊ အခြေအနေရောက် နေရက်နဲ့ မင်း မပြောရဲတာ၊ ကဲ . . . ဒါဆို သူ့ကို မင်း အဖြေမတောင်းတော့ဘူးလား”

သူ ခေါင်းကို ခါသည်။ ။

“ဒါဆို သူက ဘယ်လို အဖြေပေးမှာ လဲ”

“မလိုဘူးလေ”

“ဟာ . . . မင်းဟာကလဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ ငါချစ်တာ သူသိရင် ပြီးတာပဲဟာ၊ အဖြေတောင်းရင်လဲ သူပေးနိုင်ချင်မှ ပေးနိုင်မှာ ၊ မပေးနိုင်တဲ့ အရာကို ငါတောင်းနေမိရင်လဲ ဘာထူးမှာ တဲ့ လဲ”

“မဟုတ်သေးပါဘူး စိုးဝေရာ၊ မင်းက အဲဒီကဗျာလေးပေးရုံနဲ့ သူက မင်းကို ပြန်ချစ်ပါတယ်လို့ တော့ ဘယ်လို ပြန်ပြောလို့ ရမှာ တဲ့ လဲ”

သောက်ပြီး ရေနွေးကြမ်းပန်းကန်ကို ပြန်ချရင်း . . .

“သူ ငါ့ကို ပြန်ချစ်ချစ် မချစ်ချစ် ငါချစ်တာ သူသိရင် ကျေနပ်ပြီကွာ၊ သူ ငါ့ကို ဒီလောက်အတိုင်းအတာအထိ နားလည်တာပဲ ငါ့ဘဝမှာ အင်အားတစ်ခုလိုဖြစ်နေပြီ။ ငါ သိပ်လောဘမကြီးချင်တော့ပါဘူး၊ ပြီးတော့ ကွာ သူနဲ့ ငါဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ သိနေရက်နဲ့ သူ့ကိုငါ ဒုက္ခပေးသလို မဖြစ်ချင်ဘူး”

“ဘာမဖြစ်နိုင်တာလဲ စိုးဝေ”

“ရှင်းပါတယ်ကွာ၊ ချစ်သူ ဘဝရောက်ရင်လဲ သူနဲ့ ငါပေါင်းကြရမှာ မှ မဟုတ်ဘဲ၊ သူ့ကို သူတို့ အသိုင်းအဝိုင်းက ငါနဲ့ ဘယ်လိုမှ သဘောတူမှာ မှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဒီတော့ နှစ်ယောက်လုံး စိတ်ဆင်းရဲ စရာချည့် ဖြစ်မယ့်ကိစ္စ”

“မင်းကလဲကွာ၊ အဝေးကြီးကို လှမ်းတွေးပြီး အားငယ်နေပြန်ပြီ”

“အားငယ်နေတာ မဟုတ်ဘူး ၊ အမှန်အတိုင်း လှမ်းမြင်ကြည့်နေမိတာ”

“အခုလောလောဆယ် လက်ထပ်မှာ မှ မဟုတ်ဘဲကွာ၊ ဒီကြားထဲမှာ မင်းလဲ ဒီအတိုင်း ရပ်နေမှာ လား၊ မင်းဘဝတိုးတက်မြင့်မားလာရင် သူတို့ ဘက်ကရော သဘောမတူစရာရှိမှာ တဲ့ လဲ၊ နောက်ဆုံးကွာ သဘောမတူဘူးထား၊ မင်းမှာ အခြေအနေနဲ့ ဂုဏ်ဒြပ်နဲ့ မင်းဘဝရပ်တည်နိုင်တဲ့ အချိန်မှာ မင်း သူ့ကို လက်ထပ်ရဲရမှာ ပေါ့”

အောင်မြတ်ကျော် စကားကြောင့် သူ အောင်မြတ်ကျော် မျက်နှာကို အကြည့်ရောက်၏။

“အေးကွ မင်းပြောတာလဲ မဆိုးဘူး၊ ငါက အခုလက်ရှိ အခြေအနေနဲ့ တွက်နေမိတာ၊ ငါ ကြိုးစားရင် ဘာလို့ သူ့အိမ်က သဘောတူနိုင်တဲ့ အခြေအနေကို မရောက်နိုင်ရမှာ တဲ့ လဲ၊ အဲဒီအခြေ အနေရောက်ရင် ငါ သူ့ကို တင့်တောင့်တင့်တယ် တောင်းရမ်းယူနိုင်မှာ ပဲ”

“ငါ . . . အဲဒါ ပြောတာ”

လက်ဖျောက်တီးလိုက်၏။

“ကျေးဇူးတင်တယ် သူငယ်ချင်း၊ ဒီအတွေးမျိုးရတာ ငါ့ဘဝအတွက် အင်အားတစ်ခုပဲ”

“မင်း အရင်ဆုံး သူ့အချစ်ရဖို့ အရေးကြီးတယ်”

“အခုတော့ နေပါဦးကွာ၊ စာမေးပွဲက အရေးကြီးဆုံးပဲ၊ ဒီစာမေးပွဲ အောင်ဖို့ မအောင်ဖို့ ဆို တာလဲ ငါ့အတွက်တော့ လှေကားထစ် တစ်ထစ် ပဲ အောင်မြတ်ကျော်၊ ကဲ . . . လာထ စာပြန်ကျက်မယ်”

ပြောပြီး ပိုက်ဆံရှင်းရန် စားပွဲထိုးကောင်လေးကို သူ လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

(၁၅)

ထားသက်ပိုင်ကို ချစ်မိခြင်းသည် သူ့ဘဝရှေ့ခရီး၏ မီးရောင်ကို ထွန်းညှိခြင်းဟု သူ နားလည်လာသည်။ ။ ထိုချစ်ခြင်းဖြင့် သူ့ဘဝအတွက် အရာရာကို ကြိုးစားရမည်ဟု သူ ယုံကြည်လာသည်။ ။ သူ့ဘဝတိုးတက်မြင့်မားအောင် ကြိုးစားခြင်းသည် ထားသက်ပိုင်ကို ချစ်မိခြင်းဖြင့် တစ်ဆက်တစ်စပ်တည်း ဖြစ်မည်ထင်၏။

ထားသက်ပိုင်နှင့် ဆုံဆည်းခွင့်ရနိုင်ရန် ထားသက်ပိုင်၏ မိဘများက သဘောတူကြည်ဖြူနိုင် ရန်အတွက် သူ့ဘဝကို မြင့်မားစွာ ထူထောင်ချင်သည်။ ။

မေမေ့ကို နာကြည်းခြင်း၊ မုန်းတီးခြင်း၊ မိန်းမတို့ ကို မယုံကြည်နိုင်ခြင်းစသော စိတ်ခံစားမှုတို့ အား ထားသက်ပိုင်၏ ငဲ့ညှာမှု၊ ကရုဏာ မေတ္တာတို့ ဖြင့် ဆေးကြောပပျောက်သွားစေချင်ပြီ။

မေတ္တာငတ်မွတ်ခဲ့ခြင်း၊ အထီးကျန်ဆန်ခဲ့ခြင်း၊ အရာရာ အလိုမပြည့်ဝခဲ့ရခြင်းစသော ငယ်ဘဝ သိမ်ငယ်စိတ်တို့ သည် ထားသက်ပိုင်၏ အားပေးနှေးထွေးမှုဖြင့် လွင့်စဉ်သွားစေချင်ပြီ။

ဘဝ၌ ထားသက်ပိုင်သာ လက်တွဲဖော် ဖြစ်ပါက အစစအရာရာအခက်အခဲကို ရုန်းကန်ကျော်လွှားရဲမည် ယုံကြည်ပြန်၏။ ဘဝ၏ လိုအပ်ခဲ့သမျှ အရာအားလုံးကို ထားသက်ပိုင်သာ ဖြည့်စွမ်းပေးနိုင်ရာဟု လည်း မျှော်ကိုးမိပြန်သည်။ ။

*

“နင့်အမေကို သတိမရဘူးလား၊ အခု သူက ဘယ်ရောက်နေလဲ စိုးဝေ”

စာမေးပွဲနောက်ဆုံးနေ့မှာ ဆရာအိမ်မှာ လူစုပြီး အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲချက်စားကြသည်။ သည် တုန်းက သူ့ဘေးမှာ လာထိုင်ရင်း ထားသက်ပိုင်သူကို မေးသည်။ အုန်းသီးကို ခြစ်နေရင်း ထားသက်ပိုင်ကို မကြည့်ဘဲ .

..

“မေမေ ဆုံးသွားတာ ဖေဖေ မသေခင်ကတည်းကပဲ၊ ဖေဖေ ထောင်ထဲမှာ ရှိနေတုန်းမှာ မေမေက ဟိုရွှေကုန်သည် နဲ့ လက်ထပ်ပြီး ရန်ကုန်လိုက်သွားတာ ထားသက်ပိုင်၊ ဆုံးပြီဆိုတာလဲ သူ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ကြီးကြီးတင်ကို လာပြောလို့ သိတာ၊ ဖေဖေလဲ သိသွားတယ်”

“ဒီမြို့မှာ သူ့အမျိုးတွေ မကျန်ဘူးလား”

“ကြီးကြီးတင်ပြောတာပဲ၊ မကျန်ဘူး ထားသက်ပိုင်၊ ဖေဖေက ဒီမြို့သား၊ မေမေက ဟိုးအထက်ကလို့ ပြောတယ်၊ ဖေဖေနဲ့ အိမ်ထောင်ကျတော့လဲ တစ်ကောင်ကြွက်မို့ ဒီကိုပါလာတာ တဲ့ ၊ မေမေမှာ ဆွေဦးမျိုးစပ်လောက်ပဲ ရှိတယ်တဲ့ ၊ အရင်းအချာမကျန်ဘူးလေ”

“နင့်အမေကို မုန်းတုန်းပဲလား”

အုန်းသီးကို ဆက်မခြစ်သေးဘဲ ထားသက်ပိုင်၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ငါ မွေးကတည်းက မိဘမေတ္တာ မရခဲ့ဘူး ထားသက်ပိုင်၊ ကြီးကြီးတင် လက်ပေါ်မှာ ကြီးခဲ့ရတာ၊ ပြီးတော့ မေမေက စွန့်သွားတယ်၊ ဖေဖေက အရက်နဲ့ ဖဲနဲ့ ပဲ ပျော်နေတယ်၊ ငါက မေတ္တာမရဖူးတော့ ငါ့မေတ္တာကိုလဲ မပေးချင်ဘူး၊ အဲဒီစိတ်က လူတွေကို နားမလည်သလို မုန်းသလိုကြီး ဖြစ်နေတာပဲထင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါနင့်ဆီက မျှော်လင့်စရာတွေ အများကြီးကို တွေ့လာတယ်လေ”

ပြောပြီး သက်ပြင်းကိုချသည် ။ ထားသက်ပိုင်ကလည်း မျက်လွှာကို ချလျက် ငြိမ်သက်နေတာတွေ့သည် ။

“တလွဲမထင်နဲ့ နော် ထားသက်ပိုင်၊ ငါမျှော်လင့်စရာတွေ အများကြီး လို့ ပြောတာ၊ နင့်ပစ္စည်းဥစ္စာ၊ နင့်ချမ်းသာမှုကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ငါ မရခဲ့ဘူးတဲ့ အကြင်နာ အယုအယတွေ အလိုက်သိမှု နားလည်မှုတွေ ဒါ တွေအားလုံး နင့်ဆီက ငါပြန်ရရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေ ငါ့မှာ ဖြစ်လာတာပဲ”

“ငါ နင့်ကို နားလည်ပါတယ်”

စကားသံ တိုးတိုးလျလျသည် ထားသက်ပိုင်၏ နှုတ်မှ ခပ်ဖွဖွ ထွက် လာသည် ။

“နင် ယုံမလား မသိဘူး”

“ဘာလဲ”

“ငါ အခုလို စိတ်ရော၊ အနေအထိုင်ရော ပြောင်းသွားအောင်လုပ်ပေး ခဲ့တာ ဆရာနဲ့ နင်ပဲ၊ ဆရာက ဆုံးမတယ်၊ လမ်းကြောင်းပြတယ်၊ နင်နဲ့ ပတ်သက်လို့ က အားမာန်တွေ မျှော်လင့်ချက်တွေ ငါရတယ်”

သူ့ကို ငေးကြည့်ရင်း နားထောင်နေမှန်း သိသည် ။ ခြစ်ပြီးသွားသော အုန်းသီးခွံကို ဘေးမှာ ချလိုက်၏။

အနားမှ ပ ဝါဖြင့် လက်ကိုသုတ်သည် ။

“လိုရင်း ပြောရရင်တော့ဟာ နင့်အတွက် ငါလူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ချင်တယ်၊ နင့်ဘဝနဲ့ နီးစပ်အောင် ငါ့ဘဝ မြင့်မြင့်မားမားဖြစ်အောင် ကြိုးစားချင်တယ်၊ ဒါပါပဲ၊ တစ်မြို့လုံးက အပယ်ခံ ဘဝမှာ နေခဲ့ဖူးတယ်၊ ဂရုမစိုက်ဘူးဆိုပြီး ဆက်ဆံခဲ့တာ နင့်ကို ချ

စိတ်ကောသလက နှစ်နှစ် ပတ်သက်ပြီး၊ ဂရုစိုက်စရာတွေ အများကြီးဆိုတာ သိလာတယ်ဟာ”

“အခု နှစ်အချိုးပြောင်းသွားတယ်ဆိုတာ၊ ကျောင်းမှာ လူတော်တော်များများ သိကြတာပဲ၊ ကောင်းတဲ့ ဘက်က ပြောင်းလာတာ ဝမ်းသာစရာပေါ့ဟာ”

“အဲဒါ နှစ်ကောသလ နှစ်ယုံ”

ပြောပြီး အကြည့်ဆုံသည် ။ ထားသက်ပိုင်က ပြုံးတုံတုံဖြင့် ပြန်ကြည့်နေ၏။

“ဖြေလေ”

“ဘာဖြေရမှာလဲ”

“ယုံလား ဆိုတာ”

“အင်း . . . ငါသွားတော့မယ်”

ပြောပြီး ရုတ်တရက် ထလိုက်သည် ။ ထားသက်ပိုင် လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသည့် လက်ကိုင်ပဝါလေး ပြုတ်ကျ၏။

ထားသက်ပိုင်က ပြန်ကောက်ရန်ပြင်သည် ။ သူက လှမ်းကောက်ယူရင်း . . .

“မပေးတော့ဘူး . . . ငါသိမ်းထားမယ်”

ဟု ပြောရင်း မော့ကြည့်၏။

ထားသက်ပိုင်က ဘာမှ မပြောဘဲ လှည့်ထွက်သွားသည် ။ ထားသက်ပိုင်၏ လက်ကိုင်ပဝါ အဖြူလေးကို သူ ငုံ့ကြည့်ပြီး ယုယစွာ ခေါက်လျက် အင်္ကျီအိတ်မှာ ထည့်သည် ။

“ဘယ်လိုလဲ သူငယ်ချင်း . . . ခြစ်လို့ မပြီးသေးဘူးလား”

အောင်မြတ်ကျော် ရောက်လာရင်းမေးသည်။ ။

အောင်မြတ်ကျော်၏ မျက်နှာစပ်ဖြဖြကို ကြည့်ရင်း . . .

“ပြီးပြီလေကွာ၊ အုန်းသီးကုန်ပြီ”

ဟု သူပြော၏။

“ငါ လှမ်းကြည့်နေတာ အကုန်မြင်တယ်၊ ဘယ်လိုလဲ အခြေအနေ”

“ငါ နောက်မှ ပြောမယ်ကွာ”

ဟု သူစကားကို ဖြတ်လိုက်၏။

ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးစိတ်ဖြင့် ယောက်ယက်ခတ်နေတာကိုတော့ ဘာ
သာအသိပင်။

★